د ښاپیرۍ ورغوی

د شعرونو دریمه مجموعه

پیر محمد کاروان

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم	د ښاپېرۍ ورغوی
ويناوال	پير محمد کاروان
خپرندوی	دانش خپرندويه ټولنه
د خپرېدو نېټه	تله ۱۳۹۷ هجري لمريز کال
د چاپ شمير	۱۰۰۰ ټوکه
د پشتۍ انځور	استاد محمد خسن پاوند
د عنوان ليک	استاد قمرالدين چشتي
کمپوز او ډيزاين	محمد ابراهيم اميري

يادونه

له ډير ګران ورور محمد ابراهيم اميري نه يوه دنيا مننه چې د ښاپېرۍ ورغوي ته يې کتابي بڼه ورکړه.

د انټرنيټ په مخ اوډ نګی : سمسور حبيبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرۍ زما همزولې

نه پوهېږم چې څومره شاعر یم او څومره نه. زه چې اوس د خپل تېر ژوند په خاص ډول د ماشومتوب شېبې را یادوم ، نو خپل ځان له اوس نه زیات په ماشومتوب کې راته ښه شاعر وبرېښي. همدا اوس هم د او سنیو شېبو ، تراژیدیو ، خوښیو او ښکلاوو د ښې انځورونې لپاره د خپل تېر ژوند په تېره بیا د ماشومتوب رنګینې شېبې په پور را اخلم او د خپل شعر د کورګي سندریز دیوالونه ترې جوړوم. په ماشومتوب کې چې د تورو او کلماتو خاپیرۍ مې په حکم کې نه وې ، نو د ماشوم شاعرانه کیفیت خو مې په حکم کې و. د ښا پیریانو کیسې مې دومره رېښتیا ګڼلې چې د شپې به مې په خوبونو لیدې. په خپل ماشوم ذهن او خیال کې به مې یوه ښاپیرۍ جوړوله او ما به وې چې د او سپنې څپلې به ورپسې زړوم. په ځنګل کې یو ناست ملنګ به اسم اعظم را ښیې ، دعا به راته کوې او بیا به د ښاپیریو جامې په لاس راځې.

په ماشومتوب کې له فطرت او تخیل سره له تصنع او عقل نه پاکه مینه کېږې او همدا مینه د سړي راتلونکې هم جوړوي.
کورنی چاپېریال هم د ماشوم په راتلونکي اغیز لري. که څه هم نه مې پلار شاعر و او نه مې مور شاعره وه ، خو بیا هم مور او پلار مې ماته ډېر شاعرانه کېښتونه را ښښلي دي.
زما د مور د ماشومتوب او ځوانۍ ټول ژوند په غمونو او تراژیدیو کې تېر وشی دی. تراژیدي مې له مور نه په میراث وړې ده او تر ننه د تراژیدي هنر سره مینه لرم. تراژیدي موسیقي مې خوښېږي، تراژیدي فلمونه ، افسانې ناولونه او شعرونه مې خوښیږي. زما د مور څلور ورونه یو په بل پسې مړ شوي وو. کله چې زه لږ غټې شوم ، نو مور به مې د نورو افسانو تر څنګه د خپلو ورونو د مرګونو کیسې راته کولې. له کیسې وروسته به مې مور وژړل ، ما به مې مور ښکلوله او زارۍ به مې ورته کولې چې بس دی ، مورې مه ژاړه. کله کله به مور د خپلوورونو په یاد یوه نیمه لنډۍ په غلي اواز ویله. د مور اواز به پر ما خوږ لګیده او ما ته به یې ژړا راوسته . ما مخکې وویل چې زه په ماشومتوب کې په تورو او کلماتو لاسبرى نه وم ، کنه کنه ډېر کیفتونه به مې د تورو او او کلماتو په زور شاعرانه کړې وای. یوه خاطره درته لیکم چې شعر ته ډېره ورته ده:
_مور مې ددویم پوړ په کوټه کې را ته ټال جوړ کړی و ، زه به په ټال کې زنګیدم. د دویم پوړ د کوټې له کړکۍ نه به مې مخامخ غرونو ته کتل. مخامخ غرونه به هم زنګیدل . زه نه پوهیدم چې دا غورنه څنګه زانګي ؟
کله به چې زه له ټال نه را کوز شوم. دوی به هم ځای پر ځای و دریدل. یوه ورځ نرۍ نرۍ باران وریدلی و. زه په ټل کې زنګیدم. نا څاپا مې مخامخ غرونو ته پام شو. د غرونو پر لمن د بوډۍ ټال (شنه زرغونه) غوړیدلی و. غرونه زنګیدل. ما له ځانه سره وویل چې دا به د غرورنو ټال وي او غرونه به په دې ټال کې زانګي. پر غرونو را خوره شنه زرغونه مې د غرونو ټال باله .
په همدې ډول له عجیبو شاعرانه کیفتونو سرا را لویدم. پلار مې ډېر دینداره او امانتداره سړی دی. ډېر وخت به په نیمه شپه کې د تهجد لمانځه ته پاڅیده. کله کله به یې زه هم له ځان سره پاڅولم. دنیمې شپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپټیا او د ستورو ځلا به را باندې ډیره ښه لګیده . کله کله به یې په اسمان کې هغه نژدې شوي ستوري را وښودل . یو ستوری به غټ تک سپین و . پلار به مې ویل چې دا لیلا ده. بل ستوری به د سپین غټ ستوري نه لږ وړوکی او سوربخون رنګ یې و . پلار به مې ویل چې دا مجنون دی. دوی دواړه یو پر بل مین وو او دواړه د خدای په قدرتونو اسمان ته ختلي دي . دوي په کال کې یو ځل سره غیږې ورکوي او که چا غیږ په غیږ یو ځای سره ولیدل. چې هر سوال یې له خدای پاک نه وکړ ، سوال یې قبلوي. ما به هم په زړه کې ویل چې ښه که غیږ په غیږ یې ووینم. نو کوم سوال به له خدایه کوم ؟ سوال به مې نه خوښیده. په دې سوچونو کې به خوب وړی وم.پلار به مې د شاتو له مچیو سره ډیره مینه لرله. کله به چې ژمی تیر شو. زمونږ کلې به د غرونو بانډو ته تلې . زمونږ غرونه د څیړیو په ګڼو ځنګلونو پټ دي. ځیني د نښترو ځنګلونه هم لري. پلار به مې د ځنګل په لمن کې د اوبو پر غاړه د شاتو مچۍ څارلې. د اوبو غاړې ته به یوه یوه مچۍ راتله اوبه به یې په خوله کې اخیستې او د څیړیو په ځنګل به ور ننوته . پلار به مې هغه ځای معلوم کړ. بیا به د څیړیو په ځنګل کې پسې ګرځیدو. کله نا کله به مو څیړیو په یوه لویه ونه کې د شاتو د مچیو کور پیدا کړ . مچۍ به د لمر د وړانګو په غیږ کې لکه ګرځندې سپرغۍ د لویې ونې سوري ته ننوتې او ځیني به ترې راوتې. دا انځور اوس هم زما په ذهن کې ژوندی دی او اوس هم دا ښکلا په لفظونو کې نه شم نغښتلای. پلار به مې د څیړۍ لویه ونه د شاتو پسې سوری کړه . تختې تختې شات به پکې وو . د شاتو د مچیو په ټوپکي کې به یې ګوتې وهلې یوې نیمې به پر ګوتو او لاسونو و چیچه ، خو د پلار به مې هیڅ چرت هم نه خرابیده. کله به یې چې پر مخ او یا د سترګو سره نژدې وچیچه. نو ماته به یې ویل چې دا لشې یې را وباسه. ما به لشې ترې را وویستې. کله به چې زه د شاتو مچیو وچیچلم ، نو ما به ژړل. پلار به مې راته ویل چې ستنه یې درته ولګوله. دا د هر مرض دارو دي.پلار به مې د مچیو په مینځ کې یوه اوږده زرینه مچۍ پیدا کړه ماته به یې راکړه ویل به یې چې ورو ورو یې په ګوتو کې ونیسه دا ملېکه ده او چیچل نه کوي. ما به ملېکه ورو په ګوتو کې ونیوه . ځومره پسته وه . زړه به مې یو ډول پرې خوږ شو. پلار به مې د واسکټ له جیبه کوچنۍ بیاتي را واخیسته او د ملېکې وزرونه به یې یرې کړل. بیا به یې د شاتو کندو ته واچوله. د شاتو د کندو سر به یې خلاص پرېښود . مچیو به د شاتو د کندو پر سر ګرځنې کول او ډلې ډلې به د کندو ګیډې ته ورننوتې. په یوه شېبه کې ټولې مچۍ د شاتو کندو ته ننوتې. د شاتو د کندو سر به یې وتاړه. د مچۍ له کور نه به یې د شاتو تختې را پرې کړې. ماته به یې یوه کوچنۍ تخته شات را کړل. چې دوه درې ټوټې به مې وخوړل . موږ به یې کړم. یوه شیبه وروسته به شاتو تږی کړم. د ځنګل په لمنه کې به پر یخه چینه څملاستم او یخې اوبه به مې وڅښلې. پلار به مې له شاتو دیګۍ ډک کړ او له ځنګله به رووان شوو. پر لاره به خوشحاله خوشحاله را تلو . زما مخ به د شاتو د مچیو له لشو نه پړسیدلی و ، سترګې به مې تنګې شوې وې. پلار به مې مخ ته هنداره راته ونیوه . ما به د ځان پورې خندل. د هر څه په باره کې به مې له پلاره پوښتنې کولې. له پلاره به مې پوښتنه وکړه چې د شاتو مچۍ شات څنګه جوړوي ؟ پلار به مې راته وویل : مچۍ ګلان په ځانګو کې راوړي. دننه په صندوق یا کندو کې یې پاڼې پاڼې ږدي. د ګلونو د پاڼو د پاسه ملکه ورو ورو ګرځي. له کومو ګلپاڼو نه چې ملکه تیریږي ، هغه ګلپاڼې په شاتو بدلیږي. زمونږ د کور په هره کوټه کې دوه یا درې د شاتو صندوقونه چې مونږ یې ټمبکي بولو وو . زمونږ کورته به له سهاره تر مازدیګره مچیو په وزرونو کې رنګا رنګ ګلان راوړل. ګلپاڼې په ځانګونو کې مچۍ ډیرې ښکلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري. زه د دويم پوړ په کوټه کې ويده کيدم.، او زما کټ د شاتو د مچيو له ټمبکي سره جوخت ايښې و. د شپې به مې له کړکۍ نه د ستورو ډک اسمان کوت. د ليلا او مجنون ستوري به مې کتل چې څومره سره نژدې شوي دي؟ بيا به مې د شاتو د مچيو زمزمو ته غوږ کيښود.
کله کله به مې د ټمبکي تخته ورو په ځپيړه ووهله. د شاتو د مچيو زوږ او زمزمې به لا پسې ډيرې شوې. ما به زړه کې ويل چې اوس به په ډيرو ګلپاڼو له پاسه ملېکه تيره شوې وي او اوس به ډيرې ګلپاڼې په شاتو اوښتې وې. په زړه کې به مې را وګرځيدل، کاشکې زه د شاتو ملېکه وای چې ګلپاڼې مې په شاتو بدلولای.
پلار مې د شاتو د مچيو په باره کې دا هم راته ويلي وو چې دوی ډيرې اصيلې دي. په کوم کور کې چې بې دينې او بې اتفاقي راشي او يا ظالم پاچا پر وطن واکمن شي، نو دوی له هغه کوره ځنګل ته ځي. د شاتو مچيو د ښکلي پيغمبر(ص) د ژړا تاب نه درلود. د پيغمبر (ص) اوښکې يې وڅيښلې او لوی خدای(ج) د شاتو جوړول پرې ولوروله. پلار مې ويلي وو چې د شاتو د مچيو د ساتلو لپاره بايد په زړونو کې پاکې او تقدس وساتو. دا خبرې مې له پلاره اوريدې او زما په ياد کې پاتې کيدې؟ زما د ژوند شپې لکه ګلپاڼې په غېږ کې مچۍ تيريدې. او اوس نو زه زلموټی شوی وم او ورو ورو د بلوغ درشل ته ور نږدې کيدم. او از مې لږ ډډ شوی و. خو لا تر اوسه مې هم هغه ډول خوبونه نه وو ليدلي چې د بلوغ په باب مې په منيه المصلی کې لوستي وو. يوه ورځ مې پلار د مچيو د ټمبکې (کندو) تخته خلاصه کړه. د شاتو د سپينو تختو د پاسه تورې مچۍ ګرځيدې. په يوه لويه سپينه تخته کې دوې غوټې وې. پلار مې ويل په دې هره غوټه کې يوه نوې ملېکه اوسيږي. که چيرې دا غوټې داسې پاتې شي په دې کور کې به دوې نورې ملېکې هم پيدا شي او بيا به د دې کندو نظام خراب کړي. نوې را پيدا شوې ملېکې به يو يو ټولی مچۍ له ځانه سره وباسي او دا کندو به کمزوری شي. پلار مې چاړه را واخيسته. په داسې احتياط يې غوټې غوڅې کړې چې په غوټه کې د ملېکې چينجی زخمي نه شي. پلار مې د کندو له تختې نه را تويه شوي خاوره لمده کړه. لمدې خاورې خوږ بوی وکړ. پر ما د شاتو بوی او د لمدې خټې بوی ډير خوږ لګيده. پلار مې د کندو پسې تخته بنده کړه. د تختې پر درزونو يې لمده خاوره وموښله.
يوه اونۍ وروسته د همدې ټمبکي له سوري ګڼې ګڼې مچۍ راوځي او په هوا کې ګرځني کوي. له ټمبکي نه يو لوی ټولی مچۍ راووتې. مچۍ په هوا کې تاويدې. غوښتل يې چې د هغه لرې ځنګله په لوري لاړې شي خو پلار مې د هغوی مخه ونيوه. دوړو شګو ګوزارونه يې پرې وکړل.
مچۍ يې زمونږ له کور سره نژدې د توت ونې ته وګرځولې. مچيو د توت په يوې هسکې ښانګې پورې ټوپکی جوړ کړ. يوه مچۍ د بلې مچې پورې نښتې وه. د لمر شغلې پرې لګيدلې او دوی وزرې رپولې. ډيرې ښکلې بريښيدلې. کله به باد ټوپکی و ښوراوه. ما وې چې اوس به د ماشومانو د شګو د کوټنۍ غوندې د مچيو دا کور هم ړنګ شي. خو نه پوهيږم چې ولې نه ړنګيده. پلار مې له وچ او تش کدو نه جوړ شوی د مچيو د را ايساريدلو لوښی د ځان سره توت ته وخيژاوه. زه هم توت ته پاس ور وختم. پلار مې د ډيرو مچيو په منځ کې ملېکه لټوله. تر لږې شيبې لټون وروسته يې د شاتو ملېکه پيدا کړه. ورو ورو په ګوتو کې ونيوه. ما ته يې وويل چې له جيبه مې بياتې دروباسه. ما يې له جيبه بياتې راوايسته او د ملېکې وزرونه مې پرې وکړل. پلار مې ملېکه له کدو نه جوړ شوي تش لوښي ته واچوله. بيا يې ورو ورو په لپو لپو مچۍ تش کدو ته پسې ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچولې. د مچيو ډک لوښی يې له ځان سره را کوز کړ. د نوې ملبکې دا لوی ټولی مچۍ يې په يوه بله تشه تومبکه کې سمبال کړې. څو تختې شات يې هم ورته کيښودل. چې څو دوې خپل شات جوړوي. په دې شاتو به څو شپې ور تيرې کړې. ما مې له پلاره پوښتنه وکړه چې تا خو څو ورځې وړاندې په هغه ټومبکه کې د ملبکې دوې غوټې غوڅې کړې، نو دا دريېمه ملبکه له کومه را پيدا شوه ؟ پلار مې په خندا کې راته وويل چې: دا ملبکه ما پريښې وه. ځکه چې هغه ټمبکه ډيره زوروه وه ما وې چې بله ټمکه هم ترې جوړيدای شې. په دې لا دوې ورځې پوره نه وې تيرې. هماغې اولنۍ ټومبکې بيا شورش وکړ. يو کوچنی ټولی مچۍ ترې را بيلې شوې او نژدې ديوال پورې پنډې شوې. پلار مې ملبکه پکې ونيوه. دا ځل يې وزر پرې لنډ نه کړل. ماته يې راکړه او راته يې وويل چې په ورغوي کې يې ورو، ونيسه چې درنه مړه نه شې. ځکه چې د ملبکې مرګ د يوې پاچاهۍ مرګ دی. ما ملبکه په ورغوي کې ورو ونيوه. زما په ورغوي کې يې ورو وزرونه رپول. د وزر د رپولو سره يې ان زما زړه تخناوه. پلار مې راته وويل چې دا ملبکه يوسه او د غنمو په شنه کرونده کې يې خوشې کړه. زما په زړه کې يوې پوښتنې غځونې کولې. پلار مې نور څه هم راته ويل. خو ما نورو ويلو ته پرې نه ښود او ترې ومې پوښتل: پلاره تا هغه ځل ويل چې هغه بله ملبکه ما پرېښې وه چې نوی کور جوړ کړې. نو دا ملبکه ولې نوي کور جوړولو ته نه پريږدې ؟ پلار مې مسکی شو. ويې ويل چې ته څومره ډيرې پوښتنې کوې. بيا يې په ځواب کې راته وويل: ځکه چې يو خو دې ملبکې ډير کم شمير مچۍ له ځانه سره ملګري کړې دي. يعنې يو پاچا بايد ډير رعيت ولري. او ددې ملبکې رعيت ډير کم دی. بله دا چې هغه پخوانۍ ټمکه کمزورې کيږي. ددې ملبکې غوټه ما نه وه ليدلې. کله کله د ملبکې غوټه په پټ ځای کې وي. له سرې نه پاتې شي. زما د پوښتنې ځواب وشو. اوس نو زه په خوشحالی له کوره را ووتم. ماته ځان ډير غټ برېښيده. ځکه له ما سره د مچيو پاچا ملګری شوی و. زه د غنمو تکې شنې کروندې ته ورسيدم. په يبلو پښو په تکه شنه کرونده ور ګډ شوم. شنه او تنکي غنم زما په چاودو او يبلو پښو زخمي شول او خوږ بوی يې په هوا کې خپور شو. دا بوی هم د شاتو او لمدو خاورو په څير پر ما خوږ ولګيد. ورو ورو مې ورغوی پرانيست. اوږده زرينه او وريښمينه ملبکه مې په ورغوي ګرځيده. ورزونه يې هم جوړ وو. خو خدای زده چې ولې نه الوته. زما ډير زړه پرې وخوږيده. ورغوي ته مې ورو پوکی ور وکړ او په پوکي سره مې د شنو غنمو غيږې ته والوزوله. کور ته په خوشحالۍ راستون شوم. بيا مې له پلاره پوښتنه وکړه چې ولې دې ملبکه له کوره شنې کروندې ته را باندې يوړه ؟ پلار مې بيا په مسکا کې راته وويل: ځکه چې له کوره او نورو ټمبکو لرې وې. که دلته نژدې مو ازاده کړې وای، بيا به کومې ټمبکې ته ننوتلې وای او يوه جوړه پاچهي به يې خرابه کړې وای. بله دا چې د ملبکې مرګ لويه ګناه ده. بس د پاچا مرګ دی. ما وې چې ملبکه ډيره تنکۍ وې په شنو او تنکيو غنمو کې به بل سپيره ځای نه خوشحاله وي او تر ټولو لويه ارزو مې دا وه چې ګوندې د مچيو يو داسې لښکر پرې راشي چې ملبکه يې مړه وي او يا يې ملبکه نه وې، نو دا به يې ملبکه شي او ورانه پاچهي به پرې جوړه شي.

زه اوس هم داسې انګيرم، چې زما د شعرونو او سندرو لفظونه هغه مچۍ دي چې د ښايست او شعر په شنه کرونده کې يې زرينه ملبکه ورکه کړې ده. زه تل ددې زرينې ملبکې په لټون کې لالهانده ګرځم زما همزولې ښاپيرۍ راته ويلي دي چې دا ملبکه ما ليدلې ده ما هم د خپل خيال او خپل شعر د ښاپيرۍ لمن نيولې ده. د خيال او ښکلا په ډيرو جزيرو يې وګرځولم، خو لا مې موندلې نه ده. تر هرې پلټنې وروسته ښاپيری کټ کټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخاندي او د یو نوي پړاو د پلټنې بلنه راکوي. کله کله مې شک پیدا شي چې هسې نه ملېکه زما د همزولې ښاپیرۍ په ورغوي کې وي . که خدای کول سبا به د ښاپیرۍ ورغوی پرانزم. ګوندې زرینه ملېکه په لاس راشي او د سندرو یوه کوچنوټې پاچهي راته جوړه کړې.

په مـیـنـه

کــاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر ته لیک د ځنګل

سلام سلام ګرانه کاروانه سلام

وایه چې هېر دې یم کنه ملګریه؟!

زما د سویولو غړنو شیبو

ستړیه ستومانه اونبنه ملګریه!

* * *

ظالمه نه رادرومې مرم درپسې

د سور کې اوبن د ګونګرو شرنګ دې اورم

ها چې اهد ءدې ؤشپونګې شهید ته

هاغه غزل په وینو رنګ دې اورم

* * *

نن سبا مستې ترانې نه لیکې

منمه ستا د قلم نوکه ما ته

ستا د شاعر زړګې په شنه ستورې کې

د سپین هلال د تورې څوک ما ته

* * *

چې ستا د چاو دو پښو په وینو سره وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن مې شمال هغه سرګړي ښکل کړل

ستا د شرابو شیشې تشې مه شه

راشه سو ما مې درته واړه ګل کړل

* * *

راځي د شاتو ګلوزرې مچۍ

دانه دانه دي غزلتوري ګرځي

ستا د مسرو پنجرې یې خچې پچې

د غره مارغان شي په هر اوري ګرځي

* * *

درته کافرې تذانې لرمه

راشه یو ځویې مسلمانې خوکړه

خیر دی یو څو به ملکې شي درته

ځینې یې وینځې غلامانې خو کړه

* * *

منمه نن سبا تش لاسی یې ډیر

له خیالي لاس دې د شعر کب ښوییږي

لا دې په زړه کې تنده نه ده راشنه

چې دې له شونډو جام درب ښوییږي

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرپه ځنګون چې کړم په خوب دې وينم

دناصر باغ په هديره کې ګرځې

لکه غاټول غوندې راټول غوندې يې

دزړه دداغ په هديره کې ګرځې

* * *

زه هم خبر شوم ځورولی يې چا

کره کتونکو درته کم کتلي

د شاعر زړه ګلاب دې مړاوې مه شه

ما دې د سرو اوښکو شبنم کتلي

* * *

ستر ګې دې ډکې دي دزړه له رنګه

خبرې نه کوې سندرې ګورې

دشعر کوترې په پنجونه درځي

لکه سپين باز لوړې ژورې ګورې

* * *

راشه پخلا شه مروره آشنا

چوپو بلبلو ته سندرې راوړه

دپرښو پرښو پنجرې ما توه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندي طوطيانو ته شکرې راوړه

* * *

راشه د شپې راشه شاعر به دې کړم

که د سپوږمۍ په جام کې شومې شيبې

د قمري غوږ کې کوکو کووو ايه

چې راپه يادې شي ما شومې شيبې

* * *

لکه د خدای د شنه کتاب په شانې

د سپينو وړانګو په چترۍ کې راکوز

په خدای که شين ځنګل مې وګڼې اوس

سره له ستورو يم سپوږمۍ کې راکوز

* * *

د شنو چنډو په خوشبو کې لامبم

شپه ده په شان د شان د شنه ښامار پروت يم

نه نه پر سرمې ده سپوږمۍ ولاړه

چا پير د سپينو ستوروهار پروت يم

* * *

پر سر د هغې تپې ستورې ولاړ

چې ستا د سره اوبښ کپرۍ ښخه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر مخ يې لاس د ښښترو واهمه

چې هسې نه پکې سپوږمۍ ښخه ده

* * *

سهار مې لمر لکه زرينه بيړۍ

زما د شنې غيږې په سين کې ګرځي

داد شهيد شاعر خوشحاله اروا

په ايا تونو د ياسين کې ګرځي

* * *

شډل بازان لکه ستېنګر توغندي

وزرې شخې غاړې لکې نيسي

د برګ وزرو غرنو کوترو

پئتې مهينې الوتکې نيسي

* * *

ها چې روسي هوا بازنه شوو يشتی

لښکرو لاړ پر هغه لوړ ګلونه

ته وا قيام دی شهيدانو کړی

بيا لو غرڼ دي دګو ګړ ګلونه

* * *

ما شوم شپونکی څه په هنرور خيژي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترېنه راوړي ګيډۍ ګيډۍ په مينه

پرو چو شونډويې ټپه ښکلوي

ناوکۍ خورته وړې ډالۍ په مينه

* * *

لمدې خېرۍ ته مې چندڼ په سلام

شنې په باران مې بنفشې

د ښکلا برید مې څوک ټاکلی نه شي

بس یو ښایست یم بې نقشې بې نقشې

* * *

هغه د شنې غونډۍ ننښتر دې په یاد ؟

چې یې ټټر کې توغندی ښخ ؤ

چې یې پروکې سور ځونډي ښخ ؤ

* * *

اوس له هغه زخم نه څانګه راشنه

چې پرې وربمه راشي لونګ خوروي

او که شمال ور سره وکړي شوخي

بیا خو د شنو بنګړیو شرنګ خوروي

* * *

د شپې پردې څانګه بلبله کیني

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سرودونه د زبورېږ په یاد

په سوي غږ سره محشر پنځوي

ته وا اسرار د کوه طورېږ په یاد

* * *

په سپیده داغ بلالي چیغه وکړي

څه په خوږه ژبه قران وایي

ټول کاینات ورته تالې ووهي

په ترنم چې الرحمان وایي

* * *

راشه زما پرلمن لاس لګوه

چې څو مره غواړې دومره مینه درکړم

مسرې یې سېل د طاووسانو واخله

چې سپین غزل ته دې شنه وینه درکړم

* * *

که حماسه که دې جلال وي په کار

د برګې پړانګ لیونې سترګې لرم

او د جمال د نازکۍ لپاره

ګوره په رم د هوسۍ سترګې لرم

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې په لمنځو کې شمال وشیندم

دځنو بوی به دد لبرو هېر کړې

منم دخیال تیشه به و غور ځوې

دغه بتان به د ډبرو هېرکړې

* * *

درته به راولم شاعره اروا

دورک ارم دښاپیرۍ په بڼه

درته دلمرزرین تارونه اوبم

بس دسندرو دکیږدۍ په بڼه

* * *

که د سندرو ښاپیرۍ ښکلوې

څوګامه مخکې له خبل ځانه راشه

دشنو بنګړو شرنګايې اورې کنه؟!

درته نارې وهي کاروانه راشه

* * *

دښکلا د اسې جزیرې درښیم

چې د شاعر سرې په خیال کې نه شته

ستا دیوې ټپې په زړې کې شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنورو ژبو په جوال کې نه شته

* * *

راشه چې لرې پروازونه درکړم

چې په شفق دې وزرولګیږي

درته سکې د ښکلا توس اخیستې

تا په به ستاد هنرو لګیږي

* * *

راشه دشپې راشه شاعر به دې کړم

په شنواوبو کې راښه ستوري ګرځط

دوی پرزرین مازیګر لوړه کړې

چې ټول به ستا دغزل توري ګرځي

* * *

لیک مې درو لیږه درو به رسي

هو دالهام دیوې کوترې په لاس

بازان یې نه لوټي ځواب یې راکړه

دشنه باګرام دیوې کوترې په لاس

* * *

ستا دبهیر یاران په مینه نما نځم

له شنې دعانه مې ځولۍ ډکې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

منم بهیر به شي د شمعو بهیر

له شهیدانو مې غونډۍ ډکې دي

* * *

دا عاشقان دا عارفان د بهیر

د صوفیانه نظام جنډې به واخلي

چې یې منصورؤ په مستۍ راوستی

په نوم د هغه جام جنډې به واخلي

* * *

ګوره چې هېر دې نه شم هېر دې ډېر دي

یوځلې بیا وایم چې بیا به راځې

پر پخوانو پلونو دې ګرد پرېوتی

کرانه کاروانه خامخا به راځې

* * *

خدای خبر هېر دې یم که یاد به دې یم

زما پر زړه باندې خو ګرځې مدام

ها ، یې ماشوم شې لولکۍ رانیسې

دګل پر غوږ ګوباندې غورځې مدام

* * *

راشه جانانه پرې سندرې وایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خیرې پاڼې پاڼې ژبې زما

راشه چې جانانه پرې سندرې وایه

د خیرې پاڼې پاڼې ژبې زما

راشه چې شین شم رنګ مې زیړ او ښتی

د بیلتانه له زهرې تبې زما

* * *

چې مازیګر شي شنو دروته زما

لمر دزخمي مارغه په شان راشي

ستړي وزر راباندې و غوړوي

کاروانه ستا دزړه په شان راش

پیښور، ناصر باغ نوی کمپ ۱۹۹۸/۷/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه زېړه زرغونه

راځه دواړه د ښکلا پر سفر ووځو

له خپل کلي نه به لرې ولاړ شو

په یوه ځای ، په یوه آواز ، په یوه اندازه به

لکه غبرګې او خوږې سندرې ولاړشو

دژوندون داوښ مهار به

دواړه ونسیو په ګډه

راځه ولیږدو په کډه

بار دستو رو د سپوږمیو

د سندرو چندڼ بو یوا و دزېړو زرغونو به

سره وتړودلمر په زرې مراندو

دژوندون داوښ پر شابه یې بار کاندو

خامخا که په پیچومي کې پښه نیسي

ته یې ووهه د ګل په لښتو تاندو

* * *

د سلګیو پر کږلیچ به

لکه سپینې اوښکې واوړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خندا په خانقا کې،

به دلوی صوفي له زړه نه

په ګډا لکه د مینې اوښکې واورو

چې یې لمر پر تېرد څو که لګیدلی

هاغه اوږ کنډو خووینې !

د کنډو په غیږ کې تویې

د لمر څاڅکي څا څکي وینې

مخامخ به یوه او بل ته

د کنډو په سر کې کېنو

یکه زار به راته وایې

زه به سر دتېپې واخلم

ته یې بله مسره وایه

ورپسې چې غاړه تاوکړم

ته یې هم راسره وایه

ته به ښه یسته سوال شې

زه به ستا د سوال ځواب شم

دطاووس ښکه ته شه

زه به غېږه د کتاب شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به داسې رانه پوښتې

راته وايه چې ژوند څه دی

زه به داسې درته وايم

چې ژوندلو يه کرونده ده

پرې کرلي چالونګ دي

چا ګلاب دي او چا بنګ دي

او چا ګډ دازغولو دی

چاته خوږ لکه لومړی بوسه دناوې

چاته خپل ژوند د پردۍ ناوې په شان دی

شوې يې سترګې پسې سپينې

خو ده پټ مخ په پلو دی

ته خبره يې که نه يې

زه او ته دواړه شپانه يو

تورې سپينې رمې پيايو

د شيبو او د ګړيو

راځه پټ شو په شړيو

راځه څلمو پر ليمڅيو

خدای دې وکړي چې ټول مات شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یر دې ږدمه پر بنګړیو

* * *

ګوره دا دې هم هېر نه شي

د کفنو او بدل زده کړه

له ځیږو ځیږو وژغنو

له پستو پستو وړیو

وئ ډارنې ته خو پاڼې غوندې رپې

مرګ خو بازنه دی چې زاڼې غوندې رپې

مه ډاریږه زه په زړه در سره نیم کړم

څنګه موسکه شوې او برندې راته ګورې !

هو پو هیږمه دژوند له ډیرې تندې راته ګورې

هسې ټوکه مې کوله

تا ته چاوې چې ډارنې

ها ، دی لاره کې مرګ ناست دی

ترې نه وباسه څرمنې

ته داغشي در سره کړه

زه لینده غاښکي په غاښکي سمومه

دژوندون د تاک په سرکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وا ښکې سمو مه

چې په ميو يې طاووس غوندې رنګينې

زما او ستا دژوند شيبې شې

*　*　*

د شپو ورځو پر بر ګۍ رمه دې پام دی؟!

د دې لارې په کږلېچ کې

راته ښکاري چې ناست بو دی

يا کيدای شي ورېې پړانګ جوړ کړی ځو دی

ته به غشي راکوې زه به يې بو لم

که مې وويستو د مه به کوم غيږې کې دې ځملم

دژوندون د جنت حورې غشی راکړه

شابه شابه د نرلورې غشی راکړه

ها تېره لکه د تورې غشی راکړه

ورته ګوره پر تندي باندې يې ولم

شيبه پس به ګورې غېږ کې دې ځملم

ورته غوږ شه چې يې خرپ دې تندي واورې

په خدای خرپ بې داسې خوند کړي

لکه تا نه کله کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په ټنده کې خوله واخلم

* * *

افسانې غوندې به یو بل

مخ په وړاندې سره بیا یو

سره لاس تر غاړې دواړه

د ښکلا رمې به پیایو

چې په ګوته کې ژوندی مې

داغمی د سلیمان وي

لاس یې خلاص توره ی آزاده

که لښکر لښکر د یوان وي

چې مې خدای په زړه کې ناست وي

چې تر څنګه مې جانان وي

که ځنګل ځنګل ماران وي

لکه غرونه راروان وي

ښاماران وي ښاماران وي

پرښتې د خیال راکړی

د هنر اسم آعظم دی

خدای راکړی یو قلم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې راښکلي پکې ناست دي

په زرګونو تېره غشي

په يوه ګوزار به ووځي

د هر مار ښامار له تشي

که د غشو له شغا نه

د هوسۍ غوندې ويرېږي

ورته ګوره ټول ماران به

درته داسې واړه کاندم

لکه ستا د غچۍ ګوتې

پوره هم نه نيمه برخه

که لاوي دې زړه کې رخه

بس واړه واړه چينجي به

دوريښمو ترې نه جوړ کړم

تر وېښمينو پستو لاندې يې مړه کړه

چې تود زړه دې باندې سوړ کړم

د شفق خمُ کې يې رنګ کړه

سپين ټوکر دژوندانه پرې

سور چکن غاټول غاټول کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درانه اخوالړوراخوا

د سره لمر مخکې ولاړ یم

په هر څاڅکي د باران کې

زهر جنې وړنګې مینځم

ته ولاړه د ګلونو پرل غونډیو

لکه سپل د طاووسانو

لکه زیړه زرغونه یې

یمع ستا د دیدن تږی

راته ګرانې اوبه نه دي

ته یې غېږې ته ځولۍ کړه

د ګلپاڼو ورګوزاره

په ګډا ګډا یې یووړې

چا ویل چې زما طبعه

بس روانې اوبه نه دي

راځه لرې لرې ولاړ شو

نا آشنا وطن ته لرې

راخورې چې کړې پر سرمو

ښاپیرۍ د خوب وزرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورکه جزيره به
د ښکلا چيرته پيدا کړو
که ا ميل ددنګې غاړې
دې خطا کې رانه پرې شي
که يې ګوتو کې تش تارهم
رانه ښه ذرې ذرې شي
که به ټولې مرغلرې
ترې خورې شي ترې خورې شي
راته وايې به سندرې
ټولو م به مرغلرې
چې خوره به راته خاندې؟
که منت به پر ما کاندې؟
پرښتې د آبديت به
يو نا څا په راپيدا شي
او پر تو يو مرغلرو
به يوه دم خوره ځلا شي
دواړه لاس به ستا له غاړې
د امېل پر ځای راتاو کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په روان تخت کې به درومو

دیدار پیالې به مو شومو

۱۹۹۷ پېښور

د ښاپېرۍ ورغوی

پیر محمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړ راتم شه لا رویه !

د شهید آشنا دسمال مې

ملا وستنی دی له ملانه

شیبه وړاندې یم راغلی

له درنې لویې غزانه

ازانګه دګړنګ ژبه

شنه د تورو له خرپانه

په خورجین کې مې راوړی

هغه سر له اژدها نه

چې یتیم یې شو کولی

و ، له ځانګې د موسکا نه

* * *

د خپلۍ غربې مې پرې دي

پښې مې ډکې له ! غزو دي

په تټر کې مې راوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات سرونه د نيزودي

د کاروان او ښان مې سترې

شهيدان مې پرې راورې

مشالونه مې د شپودي

دا په وينو سره سر کړې

*   *   *

ته دې غبرګ غوړونه وخورې

داناري مې ولې ناورې؟!

ګورې نه چې درپسې يم!

ښکوم دې د پښو خاورې

د سرې په شومه موړ شې

په دې زړه لکه دواورې

د جانان د غم رانجه مې

دي په لپو لپو څښلي

دامې تول خوارړه ياران دي

داچې نن پرې جوړ دي څلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې تش راغلی نه یم

زمانې مې په ځولۍ کې

لږ راتم شه لا رویه

افسانې مې په ځولۍ کې

هر فریاد ته مې ورکړی

د سلګیو لړم ټک دی

د اوبو پر ځای مې څښلی

د خپل ډک زړګي پټک دی

د هر داغ تنۍ یې واکړه

زړه مې ډیر د مینې ډک دی

د ایمان په تېغ یې وژنه

که پکې هم ذره شک دی

* * *

یو ما ښام ویو آشنا مې

زما زړه په لاس کې راغی

د کینې و ه که د مینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چاړه په لاس کې راغی

وې دازړه دې د کارنه دی

چیرته نوی زړه پیدا کړه

ترانې دې ټولې خامې

ورته سوی زړه پیدا کړه

چې غزلې یې خوراک وي

داسې روی زړه پیدا کړه

چې له ستورو خولګۍ واخلي

لمر پلوی زړه پیدا کړه

* * *

ماوې ښه لکه چې زړونه

دروپۍ ځلور خر ځیږي

ددووسترګو په دکان کې

آشنا سپین او تور خرځیږي

نغد غمونه به پرې ورکړم

که نغمې په پور خرځیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زورور غزل به واخلم

که غزل په زور خرڅیږي

دا سلګۍ خو مې ورجار شه

که څه ټنګ ټکور خرڅیږي

* * *

زما دزړه کوترېې پرېښو د

آشنا شغ لکه باز لاړو

د قدیمو ستر ګو والا

په ډیرنوي انداز لاړو

زړه مې کړنګ له لاسه پرېوت

هی هی ما ت یې آواز لاړو

داغمی ذرې ذرې شو

ښایې ښه له کاره ووت

د اشنا د ستر ګو تږی

څه پر للمه لاره ووت

دادووړلمرونو ستوری

(c) ketabton.com: The Digital Library

له رنګين مداره ووت

* * *

لاروېه هغه شپه مې
په خداى دومره ډېر ژړلي
ما خو هغه ورځ هم نه وو
دنن شپې په څېر ژړلي
هغه ورځ هم يوه ورځ وه
ښايي تا نه به وي هېره
ته ما شوم وې که درياد شي
مو ده ډېره پکې تېره
ها لښکر چې وراغلی
زمونږ کلي ته د ژمي
د سور خولو هلکانو
د شېر بريتو ببر څېرو
تورې سترګې يې ګور ګورې
يو نيم رګ سور د کر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مست په تکبیرونو

په ډلونو په اتڼو

هغه شپېرزلمي دې یاد شي ؟

ها چې دربې یې تو دې کړې

چې لُنګۍ یې کړې ګوزارې

ها چې څڼې یې کودې کړې

ها غور ځی به یې چې لنډ کړ

چې ټپې به یې اوږدې کړې

د شهید په یوه ټپه یې

د عالم سترګې لمدې کړې

ها چې ټولو ، ووې خدایه

»د مرګ سترګې یې ړندې کړې«

چې د بنګو په چلم یې

سترګې سرې ردې ردې کړې

د چینې بر غاړه ناست وو

د چینې پر سر چنارو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چنار کې قمري ناسته

او کوکو يې وار په وارو

سور کی اوښ مې راپسې و

د ګونګرو يې شرنګهارو

ټولو سترګې کړې راپورته

پکې پروت د مينې ښارو

د دې ښار د زړه په منځ کې

يو کاروان په ټپو بارو

جوړ لباس د لاروي يو

له قربان او يکه زارو

خو نتلي زړه ته تللی

يو غمګين غږ د ستارو

او د مينې له دې ښارونه

راتاو شوی لوی ښامارو

دغه شپږ زلمې راوتي

د همدې ښامار په ښکارو

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئ !داڅه کوې خوب یووړې

لاړویه رابیدار شه

کیسه بلې خواته لاړه

زوروره په کرار شه

څه به زه لارې ته سم شم

او څه ته پر سمه لارشه

او خله جیب کې مې خواږه دي

لږه خوله دې پې خوږه کا

د کیسې ودرانه بار ته

د غوږو ، ورته اوږه کا

هسې لاره لنډووپرې

چې اوږده را نه کیسه شوه

دا ته څه سترې ماشوم یې

چې دې دومره تلوسه شوه

لکه تار کیسه تر ووځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا خو زړه سورۍ پیسه شو

د کیسې په منځ کې ډیر دي

د ښتې غرونه ګرنګونه

له سینو وتلي غشي

او په تُورو پرې ځانګونه

له خپل سر سره دي لوبې له

له ښامار سر جنګونه

پکې مینې هدیرې شوې

تشوي ډک پالنګونه

د کیسې دامنځ به پر یږدو

په خدای ډیره به ترخه شي

اوس ایله سر ماښام دی

هسې نه چې شپه پخه شي

د ښامار دوښو ځاځکي

به له سپینو ستورو جوړ شي

او غاښونه به یې ګورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له ځینو ستورو جوړ شي

زخم زخم د زلمو به

له زرینو ستورو جوړ شي

دغه ټول ستوري به ګورې

چې یو بل سره جنګیږي

څوک به تښتي له مداره

څوک به ځمکې ته رالویږي

په کمرو کې به مات شي

په چینو کې به غور ځیږي

ژوند ددو پلونو تر منځه

شي دانه پکې د لیږي

* * *

په منځ منځ کې مه ویریږه

د کیسې پای ته راځمه

سپي دې غاپي رنګ یې ورک شه

د کیسې سرای ته راځمه

بس کیسه روانو مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا اصلي ځای ته راځمه

ته ما شوم وې لارويه

څېله مست اوښان کتاروو

ځوندوړي يې وې غاړې

د ګونګرو يې شرنګهاروو

يو انډی به د غلې و

بل انډی په غشو بارو

کاش د ګيډې دوزخ نه وای

داد غشو خو ، ښه کارو

بل مو کارنه و، خو ښکارو

ته به وايې د څه ښکارو

د کيسې والا ښامارو

ته هم ناست په يوه انډي کې

او ګنۍ به اوښ مغری دراوړد کړ

تا څپيړه ورکوله

الوتکه په هوا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نا څاپي وکړ نڅیدله

ته به وایې د بارلاندې

ژوبله او ښه نړیدله

د یو بم بچی یې راوړ

هغه بلار به لنګیدله

بم د غره پر څوکه ولوید

خو د غرۍ یې مزه نه وه

شي کیدای چې وي وچ موری

یا یې میاشته پوره نه وه

تاڅنی د مټ د پاسه

تو غندي په شانې کیښوه

ګڅه سترګه دې کړه پټه

ښی دې خلاصه ورته پریښوه

د ښي لاس دویمه ګوته

دې راکش لکه ما شه کړه

په خندا دې کریږ ه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوا بازدې تما شه کړه

دغرور شونډې کړې بوڅې

د پولادو چلوونکي

دګنیو په بند بند کې

دې ترخه زهر شیندونکي

ستا پر خوایې الوتکه

په آسمان کې راکږه کړه

د توپ نښې ته یې جوړه

ستا ګنۍ او ستا اوږه کړه

دباروتو د زړه خوله یې

له ویشتو وړاندې خوږه کړه

هاغه غر چې یې آسمان ته

لږ نژدې څوکه رسیږي

چې اوښان پکې دوریځو

ددې څوکې تېره سرته

شپږ اوښان در ښتیا راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تش روان وو ته به وايې

چې بس بار په بريښنا راغلل

چې ګډوډ له هوا بازيې

د خوږې ننبې نظر کړ

په يو، رپ کې يې د سترګو

درز له غره سره ټکر کړ

يوه ګردي کاڼي د غره يې

د ښتک پر ځای مات سر کړ

يوې تېرې ترانګې د پرښې

لکه لور نيم په ټټر کړ

په مښو که کې يې وا خيست

ته وادايې لوی ارمان و

ها چې وړه يې په هوا کې

له هوانه کړه غاړه

الوتکه درې وړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګړنګونو پورې لاړه
پروزرو يې شادو ګانو
کړلې چيغې پيغې سازې
ځينو شوخو شادو ګانو
پرې د پاسه کړې ميتيازې
موږه هم د الوتکې
غړمبيدنې واوريدلې
لکه ناوې له خوښۍ مو
ستر ګو اوښکې تويولې
پټې پټې مو په زړه کې
خوږې ګوړې ما تولې
لاروېه تاته ياد شي ؟
چې ګنۍ دې پراوږه وه
ها اوږه دې پر اوږه وه
ها اوږه دې په دې وخت کې
له ګنۍ نه هم خوږه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه ټول تاته ووې.

تا ویشتلې مبارک شه!

خدای دې مل شه، په دې غرو کې

درته تیر دنور سرک شه

خودې وخت کې یو نا څاپه

یو کیفیت درباندې راغی

ستا په سترګو کې وې اوښکې

څه هیبت درباندې راغی

د شاعر په شانې بل شان

شعر یت درباندې راغی

افسانې مو درته کړلې

حقیقت دربانې راغی

د ګنی ـ له واړه بار دې

په یو دم سپکه اوږه کړه

اوښ چې غاړه درکږه کړه

دده خوله دې پرې خوږه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له انډي نه دې راټوپ کړ

په ښاغلي غونډې ترپ کې

خلاص ګونګري داوښ د پښو دې

کړل ژرژر په يوه خرپ کې

د کاروان او ښان دی تم کړل

ديو دوو سترګو په رپ کې

ستا په سترګو کې وې اوښکې

تا ورې سلګۍ وهلې

ستا ورې ورې خبرې

په مرۍ کې ښخيدلې

ستا ګنۍ غوڅۍ سرې شونډې

دوې ګلپاڼې رپيدلې

ستا په سترګو کې خبرې

په څپو وې په غورځنګ وې

هغه شپږ د ګلو ونې

نس ته تيرې يوه نهنګ وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خودې شپږو شوکولې

له نهنګ نه پښې د سنګ وې

شپږ اوښان له بره راغلل

یو څاروان تش راروان وو

شپږ دستماله هر دستمال کې

تاو دوړانګو یو باران و

سپینو اوښکو کې راشنه مو

څانګې څانګې ارغوان وو

په دې هر دستمال نغښتی

هر یو زړه زما جانان و

* * *

راشه راشه چې دې ښکل کړم

زما ښکلیه لارویه

ته زما دنغمو سیری

یه زما ماته زړګیه !

ددې شپږو لارویو

ها اووم ملګری ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کاروان دغزلونو

او سندرو ثوری ته یې

یادونه: ګنۍ (ګنی)　　　　　　　　　　　　　　　۷ / ۱۲ / ۱۹۹۷　ناصر باغ

د ښاپېرۍ ورغوی　　　　　　　　　　　　　　　　پیر محمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو شاعر وژنمه یو قتل کوم

ورځم د ژوند د جریدې پر سپینې ټنډې باندې

د خو نړۍ قاتل عنوان لګوم

یو داسې تور مې پر خپل دین او پر ایمان لګوم

چې په ژوندون کې مې څوک نوم وا نخلي

زه که شیدې شمه که شات شمه که قند او نبات

چې د ښار ښکلي مې په ژبو لکه زهر او ذقوم وانخلي

په هغو کلکو تکو سپینو اطلسي رسیو ملا تړمه

راکوزول چې پرې شین سترګي هوا بازله هوا

زموږ د کلي پرسم منځ باندې خوار بمونه

ځم نه ودرېږم ملا تړلی د غره سرته خېژم

له هغې شنې پرښې را با سمه روسی توغندی

چې مې د ښکلي کلیوال شپونکي دزړه په تودو وینو سور دی

هغه شپونکی چې په شپیلۍ کې به یې ژبه د څپو ګډه یده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په سندرو میوندۍ کې یې ملا له د ټپو ګډیده

هغه شپونکی چې یې د ستورو غوندې وري درلودل

هغه شپونکې چې یکه زارته یې سپوږمۍ د تور وشپو ګډیده

هغه دده په وینو سور هغه روسی توغندی

د کلي پښې ته راوړم

چې ترینه دروند او تیره تبر جوړکړي

په شکرانه کې یودوه درې منه غنم ورکوم

له ابرهیم نه په بخښنې هسې نه چې پرې بتان ما توم

په دې تیره په دې درانه تبر مې ځان وژنم

اد کې مورې لاس مې مه نیسه ځان نه وژنم کاروان وژنم

هغه کاروان چې همدا ستا زوی یې له کاره وایست

په جادوګر عشق یې د عقل له مداره وایست

هغه کاروان چې له چنار سره یې زړه پیوند کړ

چې له چناره سره څانګې څانګې و غځیده

چې د چنار پاڼې یې ژبې کړې پرې و غږیده

چنار اخستې د برکلي له شپانه نه په زکات سندرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپینو اوبو کې به یې خامخاوې څښلې اوښکې

د کومې بورې کومې ورارې هوسۍ

خو ما د ټولو ښواوبدو سره

چنار د لرې کلي جانان ته کړو په مینه اهداء

خو جانان و نه ما نه

وې دې خبرو کې خبرې شته سندرې نه شته

خوند د باروتو په کې ډیردی او شکرې نه شته

پر هغه کلکو تکو سپینو اطلسي رسیو ملاتړمه

راکوزول چې پرې شین سترګو هوا باز له هوا

زمونږ د کلي پر سم منځ باندې خرو اربمونه

له توغندي جوړ په درانه او په تیره تبر چنار غوڅوم

پریږدئ چې غرونه غرونه رنګ شي او چې خرپ یې واوري

دې زوروریې د ښایست پرکروندې باندې وسیوری کړی

پریږدئ جانان مې چې اوس لمر ووینې زیړه زرغونه ووینې

پردی چنار څه کوي خپله جامه شنه ووینې

ورځم د بر کلي کنډو ته د شپونکي شهید له قبر ځنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوګر دي کا نېي په ځولۍ کې راوړم

پردي دې نه ويريږي ، سترګو ته دې لاس نه نيسئ ، نه يې ولم

زه پرې د خپلې نازولې او شاعرې شپې تندى ماتوم

نن مې لاسونه سره دي سترګې مې سرې

چې شومه دم شي شپه پخه شي او ويده شي خلک

هغه شاعره ښاپيرۍ که چيرته راشي د الهام له ښيښې

اسم آعظم به يې په پيڅکه د سالو وتړم

سلام يې نه اخلمه مخ به ورنه واړومه

له ډيره قهره به غاښونه ورته و چيچمه

ورته به وو وايم ورځه په مخ دې زيړ ګلونه

وينې مې نه چې مې لاسونه سره دي، سترګې مې دي وينې وينې

ګوره کنځادرته کومه او له سرنه دې د ستورو ډک د سمال غور ځوم

بيا به آسمان ته په دې توره شپه کې څنګه خيژې !

اخر افغان يمه پرعزم باندې ټينګ ولاړيم

بس دى پر ما د جادوګر حسن منتر مه وايه

يو شاعروژنمه يو قتل کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه غوغا جوړوم شورجوړوم

خپلو سندروته پیغور جوړوم

لاس چې رانه وړې ګنې لاس دې په خنجر وهمه

زه مې په خپل زړه کې خنجر ښخوم

کوم وړې سپي ته مې دا زړه غور ځوم

تر هغه سپي ښایست نه سپی ښه دی

چې مې دالعل کړو ، ورپه غاړه وې په دې کوتې لعل زه څه کوم؟

وئ ! دامې چې په جادوګرو لاسولاس ونیوه؟ !

چا سندر مارې مې په زړه کې په کټ کټ وخندل

۱۹۹۷/۱۲/۲۲ پېښور ، ناصر باغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهوسۍ دشیدو بوی

بیا داوښکوله شبنم مو

وچ دسرو سترګو غاټول کړ

دپاتا ټغر مو ټول کړ

په جو مات کې مو بر وځې کړې هوارې

دزیړي شهید په شانې زیړې لمر ته

مونږ په اوښکو امدې ورځې کړې هوارې

په ټټر کې مو ټکور کړل پرهرونه

زنګ مو ګډ کړ دغلیم پر خنجرونو

دمرګ سترګې مو کړې ټیټې

دژوندون په برګو سترګو

دنظر لاس یې ور غوځ کړ

دجانان دبڼو درګو

هر سهراب دزخمي زړه مو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوش د صبر نوشدارو کړل

په خندا مو پرهرونه

دلیلا د سر سالو کړل

مونږ تراخه تراخه وختونه

ډوب د شاتو په کندو کړل

غم مو ونیو له مرۍ نه

ترې قلنګ دخوشحالۍ مو په زور واخیست

سپین لمني ژوندانه مو

د تودې مینې تور واخیست

ډیرو مستو لیونو مو

په ورغویو کې اور واخیست

پاڼو ګرو شازلمو مو

مرګ په شان د منګور واخیست

پرې مو وتړل د ژوند ګیډۍ ګلونه

***

زمونږ ژوند لکه نجلۍ زمونږ د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د جنګ په ورځ پيدا شي

او د جنګ په شپه شي پيغله

ښايست په آيينه کې

اول موسکه شي بيا کټ کټ په خندا شي

چې نلۍ يې ښې رجړومه

د سل ډزي ما شينګنې

سلايي يې ماته ستن د کلاکوف شي

د خنجر په څوکه خال پر زنه کيږدي

له چاودي بم نه وباسي نري نري تارونه

په کې وپيېي مرۍ او مرغلرې

په ځونډويو کې يې پټې کړي هنداري

ترې نه جوړ کا اميلونه او هارونه

چې د مرګ موزيکي سترګې کا ورجګې

پسې شونډې کا ندي بوڅې

له خندا نه پسې داسې تکه شنه شي

ته وا پاس دغره په سر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيګويو دمجاهدو وهي غاړه

او دهسک په لوري پورته

الوتکه تري نه ولاړه

دليوه له خرمن جوړه

چندني چمبه په لاس کي

داد دنګو غرونو پيغله

کليوالي ټپي وايي

دملالي ټپي وايي

دا دجنګ دوخت کيسي دي

چي په وينو تکي سري دي

لابه خلاصه يوه نه وي

چي سل نوري ورپسي دي

هو منم چي ستا په زړه کي

ډيري ډيري تلوسي دي

چي ليوه وه چا وژلي؟

چي خرمنه يي چمبه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنجلۍ په اوږدو ګوتو

ټپه څرنګه لمبه شوه

ښه ده غوږ کیږده زړګیه !

هغه شین ځنګل خو وینې !

چې د شنه دریاب په شان دی

چې راښکې پرې خوږ میده میده باران دی

چې پر سر یې د مرګ زیړه بیړۍ ګرځي

پرې د پاسه د بوډۍ د ټال باد بان دی

دا ځنګل داسې ځنګل دی

وخت ناوخت پرې د پولادو ږلۍ اوري

کله کله یې په غیږ کې

د باروتو سیلۍ ښو ري

د دوزخ د لمبو ستوري

د دې شنه ځنګل په غیږ کې

یوه زرینه هوسۍ ګرځي

ته وا سپین ستوري ترې ورک دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه زېړه سپوږمۍ ګرځي

دا سې وخت و چې هوسۍ روغه هوسۍ وه

لکه اوس لېونۍ نه وه

د سپوږمۍ سپينې رڼا ته

دوو کبليو به رودله

د آسمان ستورو ليدله

يو سهار چې يې کبلې په خوب اوده وو

د هوسۍ تيونه تش وو

څو چې ډک تيونه راوړي

يو کبلی يوه کبلۍ وه

زيږي لمر ته ويده پرېښول

لمر خپل ځان ورته هوسۍ کړ

دوی يې غېږ کې تاوده پرېښول

کله وړانګه ورته ژبه کړي څټي يې

پلوشې يې خوارږه ښکر شي ګروي يې

هوسۍ لاړه يوې دا سې شنې ورشو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سپاره پکې ډوبیږي

د بمونو تش ډولونه پکې توی دي

داو ابنه چې په باروتو کې را لوی دي

لړ نه ډیر غوندې ترخه دي

د ګنډیر غوندې ترخه دي

خو هوسۍ یې خوري په خوند خوند

خدای شته ډیر ورته خواره دي

په شیبه کې یې بس تش تیونه ډک شول

چې په پښو یې تي لګیږي

پروښو یې تي لګیږي

ټکی ټکی سپینې پی دي

دوښو پر پاڼو لویږي

له نشې او له مستۍ نه

د هوسۍ ملالې سترګې

سرې شوې څرخ وهي ګډیږي

د زمرۍ غوندې ځلیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دوې ډېوې بلېږي

په قدم قدم روانه

مسته مسته ده نشه ده

دا زرینه هوسۍ ګورئ

نن د شنو میو شیشه ده

د زړه سر ته یې ورکړې

دیر غل لړم لشه ده

کش او کړپ یې لرې وا ورید

څه یې شک په رړه کې تیر شو

نا څا پي یې لیوني غوږونه څک کړل

سره په وینو خوله لیوه یې لرې ولید

یو سور سوی یې په زړه تیرو بیر شو

نیزه باز یې له خپل قهر ځینې جوړ کړ

د جنګي آسپې په شان پر لیوه راغله

***

د هوسۍ په ښکر پېبیلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځنګله د لیوه زړه دی

له دې زړه نه د هوسۍ د شیدو بوی ځي

له شیدو ځنې د لمر د شغلو بوی ځي

د چمبې له خوا ړه غړېنه

څه د سو یو نغمو بوی ځي

۱۳۷۶ د روژې مبارک میاشت پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټپو یې ژبې واکړئ

غرله غرد سره ښنتی

جنګوي تندي د کاڼو

سل منۍ ډبرې رغړي

ته وا میندې دي دبیا نو

له اوربوېي خور جینونه

لاندې لویږي دګلپاڼو

میندې بورې پر ګور ګورو

پر کرکڼو پر مماڼو

درمندونو کې راتوی شول

کټوري داورله زاڼو

لمرهم ټول سیوري وژلي

دژوندون د شنو بکیا نو

د شیرین وطن په نوم دې

فرهادي تیشه درواخله

ډبرینې دروازې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې غرونو خچې پچې

چې غولا نځې يې شي ډکې

دژوندون چينې دي وچې

په دې غرونو کې بنديان دي

زرسيلو نه د طوطيانو

په نبا تو يې ماړه کړئ

په شکرويې ماړه کړئ

د مرګي تندې ځپلي

په سندرويې ماړه کړئ

چا رانجه ورباندې ښنبلي

چا په غشو دي ويشتلي

پر ټپونو يې دوا کړئ

په ټپو يې ژبې وا کړئ

په کټ يې په خندا کړئ

آوازونه ورته راوړئ

پر وازونه ورته راوړئ

دوطن په شنه آسمان کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې خواره واره په سېل کړئ

پرې جارو د جنګ لوګي کړئ

جوړ د سولې ترې ا مېل کړئ

*　　*　　*

له تبې دروا خله پا ستی

چې ډم ډول ته ورکړ لا ستی

ډنګه ډنګه د ډول غږ دی

د ټپې د کهول غږ دی

زنګوي ستوري په غېږ کې

په ګړنګ کې راټول غږ دی

د خپل داغ رانجه يې ښنلي

ناست د سرو وینو په رنګ کې

بیا د سوي غا ټول غږ دی

ورته څېر دی داسې ښکاري

د نرګس سترګې يې څاري

وايې بیا به کله پا څي

چې محشر جوړ شي او نا څي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دروح پر وچې للمې

نغمې ځاځکي ځا ځکي ځا ځي

پاس پرې ناسته قمرۍ ښکلې

د ګل ونې کږه څانګه

يې ليندۍ غوند ې راښکلې

دآواز غشی يې راشي

داسې خوږ مې پر زړه لګي

چې رګ رګ مې په ګډاشي

لاس د يار مې ږدي پر سترګو

تولې ګوتې يې رڼا شي

هغه خدای چې رانه ورک وي

په هرلوري راپيداشي

* * *

ځئ چې غشي ليندۍ واخلو

دليوانو په ښكاروو ځو

يو څو نوې تيپې واخلو

په قربان او په زاروو ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورئ ! دازموږ شعاردی

دليوه پر سترګوزاردی

هسې نه چې يې پر تشي

چيرې و لګيږي غشي

چې څرمنې يې سورې شي

زموږ کار به بيا ښه نشي

هو ليوانو ته اخيستي

موږ د غشي په تلي دي

چې بې رحمه يې وژلي

سل هو سۍ او زرکبلي دي

په هنر هنر به وچې

دليوانو کړو څرمنې

ترينه وبه خر يو پاکې

هغه شنې څيرې وژغنې

په وطن کې مو بې شميره

شته درانه درانه توپونه

د ډولونو په شان ګيډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وازې خولې لکه دېګونه
چې له خولې نه یې راوځي
د دیوانو آوازونه
په اوازکې یې اورونه
ښاپیرۍ یې دي وژلې
سو ځولي یې کورونه
د دیو غږ به ترینه واخلو
شوراو ځوږ به ترینه واخلو
د هر توپ پروازې خولې به
دلیوه ځرمنه تاو کړو
په کې تود په سراو تال به
ساز د سولې او دنیاو کړو

پیښور ۱۳۷۶ تله۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به راځې، ته مې په خوب ليدلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

پرسردې تاو ود هراتۍ تورد لونګې، د کندهار زليمه *

په کې غونچه غونچه ټومبلي تور لشي اوزرين رنګي غنم

لشې لشې بانه دې نېغ وو ، شمله دار زليمه

اسماني آس دې تر پښو لاندې مستانه روان و

په شرنګا شرنګ لکه موزونه ترانه روان و

پر مخ روان لکه روانه زمانه روان و

قدم قدم يې ود سرد استا دانو استاد

ته وا چې نال نال يې چا جوړو له تيشې د فرهاد

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

دغه د زېړې زرغونې تر پلو شو لاندې شنه غرونه وينې !

زرين وزري طاووسان دې استقبال ته ولاړ

دغه د سر د شفق په شال پټې رڼې ويالې روانې ګورې !

درته وريښمينې څڼې بيا دې ښاپيريو خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به راځې ته مې په خوب ليدلې

ولې به نه راځې ، نو خود به راځې

چې يې ستا نوم زموږ پرټنډو ټک وهلی و په شلو ميخو

ترتو رولاندې مو په پرې سرونو ستا په خاطر

شهيدانه رقصونه ډير کړي دي

د خپلو وينو پر څادرمو ستا په نوم ، نفلو نه ډيرکړي دي

زموږ د پيغلو پيغلو خويندو د سينو په غو ځولو باندې

د ی.المانو قصابانو چړې ډيرې پڅې

راڅه راڅه دزړو نوبټ کې مو نينې دي د پولادو پخې

بو.ن يې واخلې تېرې داړې شي د مرګ ورته له وېرې پڅې

ته به راځې، ته مې په خوب ليدلې

ترتا قربان، دصوفيانه نظام منصور سرداره

للمي غاټول ته پر خې پرخې، پسته ور، بارانه

رنځور وزړونو ته اناره دانګور سرادره

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

په خامو پيوها لمدې چړې رندې دي رندې

هغه په تاندو وينو سرې تورې نن زنګ خوړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبربه نه يې چې مغرورې فرعونې ککرې

د دريابې قهر زرين غوندې نهنګ خوړلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

د سخې جان سپينو کو ترو در ته لويه سلامې نيولې

تر تا جار يږي خوايې ستا غوندې زلمې نيولې

او ښکو تا بيا د جوړو لو ستاو تاج ته د غمې نيولې

کر کې ځپلې يو د سختې مينې ډير تږې يو

په تر الما سو ځليدونکيه او ځپانده روده

په غورځنګو نو شه په تور کمر کې لاره باسه

زموږ د بخت پاچا راځه پښې دې مه وباسه

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

پر سردې تاو د هراتۍ توره لونګۍ، د کندهار رزلميه !

په کې غونچه غونچه ټومبلې تورلشې اوزرين رنګې غنم

لشې لشې بانه دې نيغ و وشمله دار زليمه

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

۱۹/ ۱۰ / ۹۸ پيښور ناصرباغ نوې کمپ

ښاپیرۍ زما همزولې

ښاپیرۍ زما همزلې، او نغمې ترما مشرانې
ښاپیرۍ تر ګرانۍ تیره. خو نغمې راباندې ګرانې
ښاپیرۍ په خوب کې ویښې، او ښاغلي نغمې راوړي
ښاپیرۍ په ویښه راشي، خوبولي نغمې راوړي
ښاپیرۍ بده بلاده ، وا ښکي وا ښکې له تاک واخلي
زما په زړه کې وغزیږې، رانه واکې دواک واخلي
چې منکر شمه له مینې، دا نو ځان راته ښکلا کړي
ماشومتوب ته مې را ستون کړي ، افسانې راته ریښتیا کړي
ښاپیرۍ د اختر شپه ده ، زه د بر کلي ماشوم یم
مرګي څو راته نیولی، خو ژوندی ددې په نوم یم
له بدرنګ جنګ نه مې ساتي ، ښکلي غرونه رانه تاو کړي
شین د شنو بنګړو له شرنګه ، ساز د سولي او نیاو کړي
خو چې وخت د ښکلي جنګ شي، شنه بنګړي ایسته ګوزار کړي
د منصور سکنۍ خور شي، سپینې لیچې راته دار کړي
زه یې توري د غزل کړم ، د لونګو دا یې راکړي
خو چې وږی د مستۍ شم، د شنو بنګو دانې راکړي
ما د ډول په غږ کې نغاړي، ګړنګونو له مې یوسي
د نغمو مسته څپه شي، غورځنګونو له مې یوسي
ښاپیرۍ له قافه راغله، زمونږ کلی ور معلوم دی
په لجرومه کې یې کښلي، په وریښمو زما نوم دی
په لمانځه چې ودریږم رکعتونه رانه هیر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښا پیرۍ مې زړه ته راشي، جنتونه رانه هیر شي
ښا پیرۍ د ګلو ونه د غوټۍ نظر به راکړي
ښا پیرۍ سخي ملنګه، د خولګۍ نظر به راکړي
ښا پیرۍ د شعر الهام شي، کله کله ترې تم شي
د زمري غونډې یې ځارم، ښاپیرۍ د هوسۍ رم شي
ښا پیرۍ کلي ته راغله، ښا پیرۍ به غره ته بوځم
ښا پیرۍ د میني تنده، ښا پیرۍ به زړه ته بوځم
د رحمت وربځي راغلي، پر ځنګل به باران وشي
ښا پیرۍ تر کوچو سپینه، تکه سپینه غوا به لوشي
ښا پیرۍ بیګاه ته راشه، اوس مې ښه کاروبار جوړ دی
په زرګرې شپې مې تاته، نن له ستورو نه هار جوړ دی
ښا پیرۍ زما استاذه، پر غزلو یې لاس بر دی
راښودلی یې په خوب کې، د سندرو پیغمبر دی
ښا پیرۍ مې سپینه بازه، شین د زړه کوتر مې وخوري
په پنجو کې مې ور ټول کړي، په هنر هنر مې وخوري
ښا پیرۍ په سفرځمه، د خبرو ځورې راکړه
خاماخا که شین طوطي شوم، د شکرو ځورې راکړه
ښا پیرۍ مراقبه شوه، ښا پیرۍ خبرې پرېښوې
مروره رانه ګرځې، ترې نه مات مې یو بنګړی دی
ښا پیرۍ ته ملامت یم، ترې شکولی مې ځونډۍ دی
کچ او کیچ یې وړم د لیچو، شنه بنګړي به ورته راوړم
د لونګو د مریو، ډک ځونډي به ورته راوړم
چې له ځان سره روان شم، ښا پیرۍ را سره مله شي
د ستړیا متاع مې لوټ کړي، مهربانه غونډې غله شي
که نړیۍ مې مخالفه، ښا پیرۍ مې په طرف ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې امامه د ګلونو، او ړنو پرخو د صف ده
د اخلاص څپېړې ورکړم، چې کوم دیو د وسواس راشي

زه چې دومره ریاضت کړم، ښاپیرۍ به په لاس راشي
ښاپیرۍ رنګونه راکړه، سرو غاټولو رانه غوښتي

ګلابونو او نرګسو، آن چې ټولو رانه غوښتي
ښاپیرۍ په غنم لوکې، زمونږ برکې ته راشي

د حجرو د جوماتونو، د ګودر کلي ته راشي
ږلۍ بند له کلي تاو کړي، شین قرآن په غېږ کې واخلي

زمونږ کلی به د امن، او ایمان په غېږ کې واخلي
اوس به ول د څڼو راکړي، لو کومه ملا تړمه

یو ګیډۍ قبوله شوې، په آمین دعا تړمه
نور قلم به مې سور ګل شي، په خوږ لاس کې مې کړلی

ښاپیرۍ په شین دسمال دې، غوځ ورغوی را تړلی
که له تندې مرمه مرمه، که ژوندون سراب شي

مرغلره خوله به راکړي، ښاپیرۍ به شین دریاب شي

پېښور ۱۲/۱۲/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین همځولی ((د ځنګل د لیک ځواب))

مینه مـــې ومنـــه په مینـــه مینـــه

ستـــا پـــر کرکنه پر مـــمـــانـــه سلام

ستا د نـــښـــتر پر زلفـــو زلفـــو سلام

ستا د ځیـــــړې پر پانه پانـــه ســـلام

چې ستـــا پـــر ســـر ده له کتـــاره وتـــې

پر هـــاغـــه ستړې ناسته زانـــه ســـلام

* * *

لیـــک دې خـــه ډیره موده مخکې راغی

هـــی هـــی چې زه د ځواب تـــاب نـــه لرم

د خـــیال نـــیلـــې مې ګوډ په نیمـــه لارکې

مـــلـــونـــی یـــې پری پښه په رکاب نـــه لرم

د شـــعـــر پـــادشاه ته یې شاګرد دی یـــمه

بې لـــه تـــا شـــین د شعر کتـــاب نـــه لرم

* * *

داســـې خـــومـــه وایه چې هیر دې ډیر دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانه پادشاه مې تــه یــې پیر مې ته یې

په وینبه هم زما په ســترګــو کــې یــې

د سهار خوب مې یې تــعبـیـر مې ته یـې

دزړه هــنــداره درپـــســې ګــرځوم

دهغه ستر نقاش تصــویر مـــې تــه یـــې

* * *

ګـــرانــه زه ډیــر دمیـــنــې وړې یمه

لکه یــتــیم مــې پر ســر لاس تــیــروه

ما سره غـــرونــه غرونـه مــینه کــوه

زمـــا پــر زړه دهـــنــر لاس تــیــروه

په تور کــمـــر کې هم چې ښکلي ګـــورم

پری ښه روښان دجـــوهــر لاس تیـــروه

* * *

خالي لا ســـونـه مې له ستــورو ډک کړه

چې پری لمنه دسپـــوږمــې ونــیســم

ستـــاونـــې دنګې دعــا ګانــې زمـــا

دښکلا عـــرش ته به ځولــې ونیســم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ګیدړ خیال وختـــونه برند دي ولـې ؟
لنګه زمـری بـه تـر لکـــی ونیـــسـم

* * *

ته دخـــدای شین باغ یې ښامارخونه یې
چـــې ګنـــې تا دلال ثـــنا ویلـــې
زرګـــونـه کـاله تـا دحـال پـــه ژبـه
دهـــغـه ستـر جمال ثـنا ویـلـــې
تـــا دبلا ل درنګ پـه تـوري تـــوري
دپـــرښـــتـو دخـــال ثـــنا ویـــلـــې

* * *

ما بــــه سوما ګڼـې دخپـلـې غیـــرې
دهـری شــــنې ونې پـه ســردې قسـم
شـــراب شـــراب به زما شعـر جـوړوې
پر شـــرابـونو دکـــوثـــر دی قسـم
لـــــه درده ډکه مې غـــزل تـــوري لـره
پـــرشـــــهيـد غـــابښ دپیغمبر دې قسم

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې ماشـــوم وم افسانې مې خوښې
چــې ترابــان بــه ګــل انــدامه يو وړه
مــــاوی چې ته به وې قـــاصد جوړشوی
تـــابـــه خـــبـــره تـــر بهرامه يووړه
په دريم ګــــام کې به شول ښکيل ترابان
کـــه دا ولجـــه بـــه يې دوه ګامه يو وړه

* * *

ته خــــو اوس هم له شنو خوبونو ډک يې
په خـــوب کې ډير زيـړي ګلان راليـږه
دګلابـــونو په رنګونـو کـــې رنـــګ
هـا ســـوروزري بـلبـــلان رالـــيـږه
يــه د سنـــدرو مرستـــنـــد ويـه زمـــا
دغــزلــونـــو غـــزالان رالــــــيـږه

* * *

لــه مــــانـــه ښکليو تښتولی زړګـی
څــه چې راپــــاتې وه سـندرو وخـــوړ
يو څه شين رنګ شـــو تاته ليک پری ليکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه هم دا وښکو مرغلرو وخوړ
د سر ښیښه کې چې شو ګل د فکر
وينو ته ترږو په ډبرو وخوړ

* * *

یو څو خيالونه نوي لوزي لرم
ځان سوځوم خو د غزل اور غواړم
منم هوسيو دې ګيلې راوړي
دا ګلالۍ قافيې په پور غواړم
دژوند دریاب لرم څه مړه خونه یم
دڅپو ژبه وایم شور غواړم

* * *

ان ترسهاره دې غم وینې ساتي ما
شپه رونوم تاته شپيلۍ غوږوم
دناصرباغ دشهیدانو ترخنګ
دهدیرې شاته شپیلۍ غږوم
ستا د شهید شپونکي ویرنه وایم
د "پسرلي ماته شپیلۍ" غږوم*

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ستا د رڼو چینو د تندې مینه

بس د "درویش" په ترانو ماتوم*

"پیکار" اشنا یې له سپین غره راوړي*

خمار د بنګ په پیمانو ماتوم

له ولولو ډکه هوسۍ تلوسه

د "غضنفر" په افسانو ماتوم*

* * *

ته واچې ستا د سیلۍ شغ په کې دی

د "کلیوال" مستې سندرې اورم*

د "شاسعود" په پادشهۍ کې ګرځم*

نغمې د "مستې قلندرې" اورم*

چا زهر هم د خندا جام کې راکړل

له چا ترخې ترخې خبرې اورم

* * *

په وینه وینم لکه خوب ښاپیرۍ

پر مایې زیری د غزل کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دچا اواز لــــکـه دشـاتـــو خـــوږو
خدایــــږو په مـاخويې څه چل کـړی دی
وی: ته خبرې کـــوه چوپ یې ولـــې ؟
کاروانه چیرې دې مـــزل کـــړی ده ؟

* * *

یوه شاعره هم په خوب کــــې راځـــې*
سورېې کمیس وې دالوان اغـــو ستــی
شـــنـه یې لستو نې لکه ستــا بنفشــې
اوسپـــیـــن پرتوګ یې وې دسان اغوستی
ته یې راشیـــــن په تورو سترګو کـې وې
موسکی نظر یــــې وې ایمان اغوستـــی

* * *

کله چې وخـــانـدې ربنتـیـا وایـــمـه
غونډ یې غونـــډی شي ارغـوان ګلـونه
روښـــان تندی لـــري دلمـر دذاتـــه
شني رزغــــونې کاندې باران ګلـــونـه
شرنګ دپایزیـــــب یې وي قدم په قـــدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپـــــيېږي وروستـو وي روان ګلـــونــه

❋ ❋ ❋

خــــوږه خوږه دڅپـو ژبــــه وايـــــې

په غـــــورځنګو لـکه درياب روانــــه

لکه ټپـه پــــه ســاز کې تــاوه راتــاوه

ســـــــره دډول او دريــــاب روانـــــه

پـــر بـــــد رنــګيـو بـه يرغل راولي

لـــــکه دښکلــــي انــقـلاب روانــــه

❋ ❋ ❋

رانـــــه وي شمـع لګيـدلـــې پــاتــې

په شومـــــه دم کې شم له خوبه راويـــښ

دخوشحـــالې اوښکې مې سترګوکې وي

په ښکلي غـــــم کې شم له خوبه راويـــښ

غزل غـــــزل شمه نغـمه نغـمـه شـــم

ويــــده قلم کې شم له خـوبـه راويـــښ

❋ ❋ ❋

شــــــمعې ته ګوره خوپه سترګو کې مـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تللي خــــوب يو سترې سيوري ناست وي
شمع قـــــلم شــــي او خبـــــرې کــــوي
پرسرېې شيــــــن د غزل توري ناسـت وي
شمع نښتر شي ، شمـــــع وغــــځيـــږي
پرې سور وزري غوندې ستوري ناست وي

* * *

رانژدې زړه ته تر ليـــــلا نـــه ډيـــريــــې
دالري نه ده چــې مجــــنون دی نه شــم
خــــــداې مې دې ګل ستـــا دلمنې لري
دچا په ســــترګو کې زرغون دې نه شـم
چې مې له څانــــــګې زر شهبازه جوړشي
شم دې ادا نه چې ســــــتا زيتون دې نه شم

* * *

زه به په کـــلــي کې کــو کـــنـــا رو کـرم
چې ستامــــچۍ راشـــي ګلونه يوسي
او که پر کــــلـي ږلــــــــۍ وو ريــــد ه
نوهسې نه چې تــــش څانګو نه يــوســي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای مهربان دیګونــدې شات شي آشنا

زمـــاله غزل نه دې لفظونه یــوســـي

* * *

چـــې ستا له غیږی یې ګــلونــه راوړل

مـــینـــه د هغې ځانــګې اوروه کنـــه؟

هسې پـــه خپلــوکې خبـــره کـــوو

سپینه خولګـــی مې باندی پور وه کنه؟

ته په ایمان،د شپــونکې وروړ شپیلۍ یې

دا سرافیل د شپیلـــۍ ځوروه کنـــه؟

* * *

رانــه خـــبره اخــوا دې خواشي لـــږ

ګرانه چې تـــیـــرې خاطرې دې ګورم

زه چې مرغان اورم چــــې ونـــې ویــنـم

ترپانـــوډیرې خـــاطـرې دې ګـــورم

هیر به مې ډیـــــروي دومره ډیرهم نه دي

رایادې ، هـــیرې خـاطـرې دې ګـورم

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پیښور ګرمې به سوی ومه
خوترنم دې دباران را په یاد
دومره ښاغلې دبیلتون هم نه وم
تاکړی په سترګو کې یاران راپه یاد
ډوب لا په وچو کتابو کې نه یم
اوښکې لا پېژنم ګریوان را په یاد

* * *

بیا پسرلی درغځوي لاسونه
بیا دپښو یېلو بنفشو موسم دی
ډک دشبنم کنډول پرسر دغاټول
توره بلبله دنشو موسم دی
برګې رمې کوي تکمیل دښکلا
وچې شپېلۍ دشنو ورشو موسم دې

* * *

غواړمه دوې لسیزې شاته لاړ شم
ستا دزلمي غرخه کیسه راواخلم
پری کروندی دزړونو وکرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لپو لپو تلوسه راواخلم
داغ دبارو تو شته د ذوق پرلمن
اوس به د مښکو ګلکاسه راواخلم

* * *

ها تورکمر پرسر يې سپينه سپوږمۍ
لکه ډولۍ چې پر تور اس تيروي
دي په رګ رګ کې يې سپين توري راشنه
هره شپه کومې ته الماس تيروي
ته وا چې سر يې پر اسمان لګيږي
د سحر لمر يې پر سر لاس تيروي

* * *

هماغه دی ! هغه غرڅه اوس هم وينم
د هاغه تور کمر پر سرولاړ دی
ښکر د الماسو يې سپوږمۍ ته رسي
ستر ګو کې ستوري لکه لمر ولاړ دی
ديوه پردي ير غل ځرپې يې واوريد
ځک ځک ، غوږ غوږ ، خنجر خنجر ولاړ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

غرځه نــــشه ،غرځـه دمـيو ډكــــې
ځو تنكۍ ځــــانګې دسوما خــوړلــې
غرځه دشنه ځنګلـــه مـجنــون وګــڼۍ
غرځه دى « ځڼې دليــــلا » خــوړلي*
ځـــــنګه غلام شي په ګل ځانګوكې يې
قلمي ګـــوتــې دبـــادشا خــوړلې

* * *

غـــــرځه پريږده په جنوبي ځنكل كـــې
دشـــمال خواته دشمال ســـره ځـــم
دبرګ وزرو الـــو تكـــو پـــــر ســر
لـــه يوه زرين مارغه دخيال سره ځـــم
دلـــمر په رنګ ، رنګ سره دانه دبــاران
خورم پـــه ټالۍ كې زرغون ټال ســره ځم

* * *

لــه سپـــين سالنګ نه يې لمر ټول ونيو
لــه روس نــــه دومره الو تكې راغلــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـــوچ پـــکې نشــــــته خوله اور نه ډکـــې

ګـــورئ داو سپـنږــــغږ کې راغـــلـــې

دمـــه یې وکـــــړه دبا ګـرام پـــــر ډګــر

داپـــه لټـــــون دکومې ورکـې راغـلـه ؟ !

* * *

یـــو څـــو شیــــن سترګو نا اشنـــا وګړو

پـــه برګ وزرو کې بـــنـــزیـــن واچـــــول

پـــر ځـــــای دزړونو یې پـه لاس دشیطان

سیـــنو کې تــــور کانې دکین واچـــول

داور بـــمونـــــه یې دلـــــپـــــو لاســـو

پر دعـــا ګانـــو پــــــر امیـــن واچول

* * *

دا بـــــرګ وزرې پــــــه دوره راوتـــــــې

زمـــورږ دکلي پر ســر اور تـــــویـــــوي

دا ظـــالمان پر ځیکر ولي زلـــــمیــــان

له څـــوان زړونـــو نـــه یې زور تویـــوي

پر سپینو لیـــچو یې ســــــرپـــه ونه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تریــــنه د شنو بنـــــګړیو شور تــو یــوي

* * *

راغــــلې دوړو شاهــــینـانو پــــه شان

سپینــو کوترو نه یـــې بــــام اخــستی

په مــــازدیګر کې یې چــــــړې دي ښـخې

زمــوږ له کلي یې ماښـــــام اخـستــــی

بــس په زخمونو یې نما نځلـــــي یومونږ

رانــه یې ګـــــرد ســره آرام اخیـــستې

* * *

هــغـــــه ده درومي دځنـــګل پــــــر لــور

چې ځـــــوان غرڅه رانه عدم ته یو ســـي

کبــــــاب یې وخوري له شــرابــو ســره

ښکر دالــــــما سو یې موزیم ته یــوســي

له مســـــتو سترګو نه یې رنګ دغورځنګ

دمرګ دتـــــورې شپې تورتم ته یــوســي

* * *

غــــــرڅه سری سترګې پــــاریــــدلی ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر پښـــــوزنځير د «ليلا ځنې» را تاو٭

هلته ملا مـــــاتې سوما هـــم ويـــنمـه

تر مـــــلايې سرى دوريښم كـنـې راتـاو

دماتې ځـــانګې لاس يې غاړه كې پـروت

ترى سورځـــنډى سپينې مشكونې راتـاو

٭ ٭ ٭

دبــــــرګ وزرو الـــــو تـكـــو وزر

دشنو نښـــــترو پر ســــرونـــو لګـي

يو سيل د سرې اوسپـــنـــې غشي راځـي

دتور كـــــمر په تـېـــرونـــو لــــــګـي

آه دغرځه دپـــښتـــې خرپ مې واوريــــد

بـلــــې لمبې يې په ښـكرونـــــو لـګي

٭ ٭ ٭

غـــــرځه له ډيره درده كـــړيــكه وكــــړه

درزونــــــه وكـــــــــړل دكمر ډبــــرو

دځوان غرځــــه كړيكو ته ټينګې نه شوې

مــــنـــډه اخيستې ده لــــښـــكر ډبـرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژور ګـــــــړنګ لــه ازانــګو نه ډک دی
راپنـځولـــــې دی مــحشــــــر ډبــرو

* * *

غـــــرځه دمستې ځوانۍ درد اخیستـــی
کله په پــښــو کله په ســر ګـــډیــږي
په ګډیدونکي نــظـــر هر ځـــه ګـوري
ونې ګـــډیـــږي او کـــــمر ګـډیـــږي
پر سر یې بیـــا دبــلا سیــــوری راغــی
چــــې یــې داو سپنــــې وزر ګــډیږي

* * *

شــــــو نابــبره بـــرګ وزرو تــه ځــیــر
داله آســــــمان ځنګه پړانګان وریږي؟ !
پری زنځیرونـــــــه راشیوه شین سترګــي
ته وا کــږې کــــــــږې مــاران وریـږي
خدایه ! ورولیږه لــه غــــیـــبه درمــــان
جهان دردونه یــې پــر ځـــان وریـــــږي

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شنــــه ځــــنګله په هغه لـری خـــو کـــې
ماته دبر کــــلـي شپـــونکـــې ښـــکاري
تو پــــــک په نښه او د پړانګ په څــو کې
داسی پــــــه برید لکه زمـــری ښــــکاري
ګوره شين ســـــترګو نه به ښکار خطا کړي
زړه د تور سترګي کــــــې غورځی ښــکاري

* * *

هــــه هــه غورځي له ډيــره درده کــوي
له ملــخــي ټو پک يــې اور وريـــږي
ها سپين زنـــــځير په سرو ګولـيو ولــي
پر هغو شنو ستــــــرګو هم تور وريـــږي
په ترپ داو سپنې پړانــــــګان تښتـــــي
او پر زخمي غرڅه ټـــــکـــــور وريـــږي

* * *

غــــــر څه پر کاڼو باندې خـولــه ښخه کړه
په مــــو ملايي پسې کمر څــيـــــر وي
غــــر څه د ځــوان ولي اروا وبــــــولئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ښکـــر د تور کــمـــر تــېر ځيږ وي
ته وا ، علـــــې په ځـلـيدونــــکې تـوره
ديوه تور کــــافـر ځـــــيـــگر ځيروي

* * *

له تـــــور کمر نه شنه لښـــتـي روان شول
درومـــــي دکلي تر گــو دره رســــــي
په دی اوبـــو کې مـملايي ده گـــړه
دژوبـــلو ژړنـــــو تـــر پر هـــره رسي
تـکور تــــــکور ژړنـي پيا تورې په لاس
ځـــي دجــــنـــگونو تر ډگـــره رسي

* * *

دشـعــــــــر با دشا ه ستا حماسي افسانې
تـــر حقيقت نــــه هم ځـــــــلانده وينم
تـــر شعر نه شنـــــې ونې دې بُوری مه شه
دزړه دعـــا په وينو تـــــانده ويــــنــم
تل دې ســپـوږمی ستا دنـــــښترو پرسر
دنور پـــه تار کې اويــــزانــــده وينم

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د تـــــورو لـــــړو پــــه خلوت کې غلی
په شـنه چـــمن کې لکه پــیر ناست یې
یـــــار ! د سهـــار د خـوب کاروان یې زما
د یــوه رنــــګین غوندې تعبیر ناست یې
زر ښـــا پیـری مــــې د زړه تخت ګرځوي
پکې بـاد شـــاه پکې وزیـــــر ناست یې

* * *

ته د شعرونو شین هـــمځولی زمـــــا
د ســــور وزرو بلـــبــــلانو کتـــاب
ستا له ګلونـــو نـــه مې رنــــګ راوړی
ورمې ترې خیـــــژي ستا دلیک دځواب
لادې بل باب تــــه رسیـــــدلې نه دی
کاروان طا لب طالــــــب د مینــــې دباب

په ښښه شوي:

دښایسته غزل بون محد صدیق پسرلی دغزلونه مجموعه ماته شپیلۍ. پیاوړی شاعر درویش درانې ، زلمې نازک خیال شار عبد الله پیکار ، پیاوړی کیسه لیکونکې اسد الله غضنفر ، دمستو شعرونو شاعر کلیوال ختک ، ددری ګوتیزې دایرې شاعر شاه سعود ، یوه افغانه سندر ماره چې خوراواز یې افغانستان رایادوي ، زما ایډیال شاعره چې په انساني ښیرو کی مې نه ده لیدلې ، چې دبوی ښکلې اروایې زما دتصویر په ورکه جزیره کې اوسیږي چې حضور یې وخت په وخت په شعرونو کې احسا سوم دلیلا ښې زمونږ په غرونو او ځنګلونو کې یو ډول ځنځیري وانښه دي چې اوبدل شوو کو ښیو ته ورته دي.

د ښاپېرۍ ورغوی پیر محمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونیه سندرماره

که دګلو ځانګه ځانګه ، پاڼه پاڼه

په روپې روپې خرڅیږي

چې روپې درسره نه وي

ته به څه کړې ته به څه کړې ؟؟

که بازار کې دمرغیو پیۍ خرڅیږي

که له غمه وي خوب وړی

لکه سیند چې یو سي مړی

دسهار لمونځ دی قضاوي

په پنجره درننوتې

دځنګله توره بلبله

په مښوکه کې سندره

په وزرو کې یې ستوري

او په ستورو کې یې پټه

له سپوږمۍ درته رڼا وي

په منګول کې یې راوړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو تنکې ګل د سوما وي

او د غرونو پر سرونو

زیړی لمر وي څرک وهلی

که له ګل نه ،له غوټې نه ، له ګل پاڼو

لپه نه شي ډکولې

چې یې وشیندي د ښکلیو پر سرونو

د ښاغلیو پر سرونو

او د دنګ دنګو څلیو پر سرونو

داسې وکړه چې داغوړ دې را نژدې کړه

لیونی یمه له راز دې خبرومه

د ښاغلیو له انداز دې خبرومه

یوه ښکار ته لکه باز دې خبرومه

که ګلان غواړې د غرونو او د ګټو پرسرونو

څپلۍ وباسه په یبلو پښو روان شه

داغزیو ، د سکروټو پر سونو

دُعا تو یه کړه له لپې

لپه ډکه وړه له ناره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهه لاره ، وهه لاره

څو دمينې تر تم ځايه ورسيږې

دښکلا تر لويه خدايه ورسيږې

ها غه پورې خلک وپيژنه دوی دي

چې مې سترګو کې دیار کري ګلونه

اوبه خور ته يې له مونږ نه اوښکې غواړي

دسرو وينو دپرهار کري ګلونه

ورته ګوره داغزو په څير ولاړ دي

دوه درې نه دي ترزرګونو ډير ولاړ دي

ډکه لپه دسکروټو

کړه په پښو کې ورګوزاره

له نرګسه تر ګلابه

دبلبلو تر چغاره

يوه شنه لاره پيدا کړه

ليونيه سندرماره

10/12 / 1999پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

د نګـيـد لـې يـوه تـيـره ده له پـانـه
ده څـرګـنـده ګړندی لـکه بـيـانـه *
يـوه غـشي پـه کـمان کې ځان را ښـکلې
په هوا کې په مـسـتی ځي يـوه زانـه
د سـپـوږمـی نـغمه په خوله توره بلـبلـه
پـه مـښـوکه کـې يې تکه سره ګلـپانـه
کـومـې نـجلې په کې ټال دی اچـولـی
پـر بـيـا لـې باندې ولاړه ده بيـکيـانه
پـه اوبـو کـې مـنتشر دي دوه تصـويـره
يـوه تـا بـلـو تـرې نه نه جوړ کړه ناجانـه
انـځـور ګـردي انـځورونه پنځـولـي
پـرخـه پـرخـه دژونـدون پر هره پـانـه

* دبيانې او روانې تيرې تشبيه د يوه عربي شعر تر اغېز لاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شغ

شغ شــو راغــلــې شغ شـــو لاړې

پــــولادي بـــرګــــې کـــوتــــرې

نـــه يـــې زده غـــومبـــر دمـــيـــنې

نـــه يــــــې رپ وهـــــــــې وزرې

***

پـــرې اوښـــانـــو مهـــــارونـــــه

تــــرهـــا پـــــورې رغـــزي تللي

داوښبـــه پـــه پښـــو کـــې بيـــا دي

دګـــورګـــرو اغـــزي تـــلـــلـــې

***

بيا بـــرګې پـــه هـــوا ګـــرځـــې

تـــو غنـــدي ولـــــې راولـــې

داچـــې پـــاس پکـــې سپـــاره دي

تـــر شيطـــان دي هــــم نـــاولــې

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســــــورکـــــې اوښ وهـــې ترپـکې
پــه لمـبـــو يـــې پــــــټ وري دی
يـــو ځـــو ګـزه تـــرې نـــه اخـــوا
غــــو رځـــيــــدلـــی کپـــری دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدرګه

تــــه دستــــو رو شـــاتــــه پــټــه
له سپــــوږمــــۍ نـــه ډيـــره لـــرې
دســــحـــــر تـــــورو بــــلبــــلــو
بـــــه راوړي درنـــــــه سنـــــدرې

***

لـــــکه لـــمــــر پـه غـــر غـــره وي
مازديــــګر کې مې مـــونــــدلــــې
هـــلا لـــــي اوږۍ پـــــه غـــــاړه
په اختر کې مــــې مــــونــــدلـــــې

***

لـــه غـــــره کلـــــي تــــه راغــــلې
په ګــودر کـــې پـــه خـنــدا شــوې
پـــــړک دنــيـــا دې کــــړه روښــانه
لکـه ســــره سپيــــنـه رڼـا شــــوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کـــړي دنـــيـــا راســـره رخــــــه
چـــې تـــه مـــاتــــه وې راغــلې
چاتــه مــه وايـــه حـــالـــونـــه
چـــوپ چـــوپ غـــلې غـــلې غـلې

***

تـــا چـــې مـــالـــره راوړې
ځـــونـــدوره آئـــيـــنه وه
ستا په مـــخ راتـــه هـــر کانـــی
او د ښـــــــره آئــيـــنـــه وه

***

تـــا يې کـــړې بـــدرګـــه ده
چـــې مـــې اوښکـــې دګريوان دي
تـــا لـــه مـــا ســـره ژړلـــي
ټـــول دګلـــي شـــهـــيـــدان ديبدرګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګل په سیپارو کې

سیـــپـــارو کـــې دګل ،بـــلـبـــلان بلـــبـــلان
وایـــــــي وي دې ودان ، داوطـــن دافـــغـــان

چاته ټیټ مه شه ټیټ ، ددې غرونو غرور
دګلونو غونډۍ، سکه خویندې دطـــور

خدایه ته یې شه مل، په پاک روی دحضور
ډیر ښاغلي لرو ، مریـــدان دمنصـــور

داســـرتـــیـــري دعشـــق ، پتنـــګان دایـــمان
دارتـــه ځي په زار زار، یا قـــربان یـــاقربـــان

شپې شوې ډیرې اوږدې، ورک سبا راولئ
بار دنـــور قـــافلې ، درنـــا راولـــئ

دیتـــیم پر خولګۍ ، بیا موسکا راولئ
مهـــا جرې مرغۍ ، بیرته بیا راولـــئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین بڼـکـــي طـــو طیـان، سپیـــن وزري مارغان

تور لوګي چې د جنــګ، کـړي جـــارو پـــه یـــو آن

خدای به بیا کړي راشنه ،تورو شپو کې سپوږمۍ

په ګډا به راځي ، په څپو کې سپوږمۍ

لپې لپې به څکو ،په اوبو کې سپوږمۍ

زرغونه به موشي ، په رګو کې سپوږمۍ

د وطن مور مو وړي ، پاس په ســر شیـــن قـــرآن

مخ پــه لمــر یـــو روان، مـــوږ د ستـــورو کاروان

 / ۹ / ۱۹۹۹ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیل

ګل و رانه ګل و، خو دا ګل کله د باغ و
پر مخې مې وارو ه د تیلو ډک څراغ و
ډیره غریبي وه زما زړه پسې داغ داغ و
شپې د غم اغوستی هغه تور لباس د زاغ و
شین شال دې پر سرو آسماني رڼا دې راوړه
سرې جامې په غاړه الواني رڼا دې راوړه
نیمه شپه را پاڅیدم عجبه ننداره وه
لو څه وه سپوږمۍ په شنو اوبو کې را ښکاره وه
لاړمه ځنګل ته د بلبل سوې ناره وه
نوې یې راخستې د سندرو سیپاره وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـر دې نه شـــو ډک مـــې څنـــګانـــه تـــه وو دروړی

مات لاس دژوندون مـــې ګریـــوانـــه تـــه وو دروړی

ماتـــه و په غیږ کې عجب جهـــان راغلـــی

کشف و راته شوی لکه ورک جانان راغلـی

« تا » یې وکړه زړه ته و ماشوم ایمان راغلی

ژبه مې خوږه وه پرې شیرین بین راغلـــی

تـــه پـــه څپـــو راغـــلـــی پـــه سندرو کې دې ډوب کـــړم

سرو سپینـــو مهینـــو مـر غـلـرو کـــې دې ډوب کـــړم

پیـــر مې یې پاچا مې یې لا سونه به دې ښکل کړم

ګام په ګام دسترګو برګ اسـون به دې ښـــکل کړم

اوښکې به دې ښکل کړم ، الما سونه به دې ښکل کړم

راوړه دنـــرګســـو ګیلا ســـونه به دې ښـــکل کړم

داســـې مـــې خمـــار کـــړه چـــې سرخیـــل شـــم دمستـــانـــو

پـــانـــې پـــانـــې ګـــل شمـــه امیـــل شـــم دمستـــانـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سین ته دې ګوزار کړم که ویالې ته دې ګوزار کړم

ګـــوره مې چې ځان څنګه له تږي ګل نه زار کړم

مینـــه مینه مینه یم د ښکلي یـــار دې یـــار کړم

تار دې په تسبو کـــې کړمه تار دې دستار کړم

کلـــه الا هـــو وایـــمـــه کلـــه زمـــزمـــې بـــه

کلـــه بـــه تسبـــې اړوم کلـــه هـــم نغمـــې بـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاواکه رڼا یې

ګوره ! راروان دی راغی ځغلنده مشال دی
ستوری ، ته واغشی سور په وینو دغزال دی
شپه ده نیمه شپه ده ، دښامار په خوله کې لال دی
پړک وهي دیار په سینه ټنډه شینکې خال دی
شنې لمبې له جام خیژي کاواکه رڼا یې ده
ریږدمه له ډاره خطرناکه رڼا یې ده
ستورو راپه ګوته کړې مستورې بلګانې
تورې تورې ونې لکه تورې بلاګانې
شاته یې ولاړې نورې بلاګانې
راغلې راپسې ادکې مورې بلاګانې
هاغه ده سپوږمۍ رانه په منډه شوه روانه
سر به بیا راوباسي دوریځو له ګریوانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټپ شي ټپ شي ټکی ټکی پر خه پر ګلپاڼو
کله کله سوې قلقله راشي د زاڼو
باد هم یاغي آس دی خرپ یې وایستو د کاڼو
کله په دره کې ششني وکاندي د بیاڼو
شغ شو ، شو پرک مې د ښو په خواکې تیر شو
نوی مې نظر شو هغه زوړ نظر مې هیر شو
څه ګورم ، د ګل پښو ته پرته رامه نجلۍ وه
سپینه را پریوتې له شینکي بامه نجلۍ وه
دابې شرمه لو څه ښه پوره خامه نجلۍ وه
خټ خټ به خندا وه مسته بې جامه نجلۍ وه
ورغلم نجلۍ نا ، درڼو اوبو چینه وه
ومې څښله یخه لکه زړ څله کینه وه
بره له ابشارهاروانې دي سندرې
ښکته په ګډادي ورته لمنځي اونښترې
وینښې دي غوړ غوړ دي او غړ نه کوي ډبرې
جوړ غمي د پرخو دي د شپې توري زرګرې
شپه ګوره شاعره شهکاري کوي لګیاده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن خو دې ليدلې په رڼو سترګو رويا ده
لپې لپې وينې توېې تکې تکې پې دي
پړانګ ته ګوره پښو لاندې يې سرې د ګل غوټې دي
واوره په ځنګل کې د کبلو سوې سلګې دي
ښخ په هاغه پرښه کې ښکرونه د هوسې دي
وګوره جلال ته د جمال په وينو پايي
دلته هر زوال بس د کمال په وينو پايي

۲/۷/۲۰۰۰ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اروابناد اسحاق ننګیال په یاد کې

غزل

یو شرنګ شو چې د شنو ما تو بنګړیو ســـــــره ولاړ
یو وورور مــې و مــیــن شـــو ښـا پیـریو سره ولاړه
یو ځـوان غم یې را پرېښود چې سپین ږیری به مې کړي
ما شوم شو او د ستورو د ګـــوډیـــو ســـره ولاړ
سهار زمونږ بهیر ته و راغـــلی یـــک تـــنـهـا
ماښام له ډېرو ډېرو ډیوه ګـــیو ســـــــره ولاړل
زیړ ګل و د ګلابو، په سره اورکـــې و راشـــیـــن
باران ته تـــږی تـــږی وُ ږلــــیو ســـره ولاړ
زرین کبان یې ونیول د مینې په چـــنـــګـــــک
ساقي شو د شـــرابـــــو لــه کشتیو سره ولاړ
رباب وً د چندنو مست په مستو ټـــپو مســـــت
شرنګا یې شوه راپاتې له ځـــونـــډیو ســـره ولاړ
سوما زمونږ د غره و خـــو ډیـــر ژر دابـــدیـــت

(c) ketabton.com: The Digital Library

له چټو چټو پېغلو جينکـــــيــو ســـــــره ولاړ
فقير و خو چې رام يې کړ سپين آس د بادشـــاهـي
د شعر داوو خويندو شهزاد ګيـــــو ســــــره ولاړ
يو شين زرغون طوطي و خو حيران يـــــمه پـــه دې
په سبل کې د جنـــت له توتکـــــيــو ســـــره ولاړ
مړه شوي ګړنګونه يــــې ژونـــــدي پـــه ازانګو
شپونکی آشنا مې ورک شو ل شپېلـــيو ســره ولاړ
کاروان د سرو غاټولو يې وځان پـــــسې راتـــول
ننګيال په بدرګه کې له غـــتـــيــو ســـــره ولاړ

۱۹۹۹۸/۵/۷/ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لته د یاقوتو چینه

دلته په دي خاورو کي د ستورو ډک أسمان ویده

دلته مو (ساهو) جانان دي دلته مو)) امان)) ویده

مونږ د ب تصویره یو ،بي لمر د یو

دلته د هندارو غوندي ځلنده انسان ویده

مروله تندي مرو ،سترګي پر کوم ښکلي خوږي کاندو

دلته د ((یاقوتو چینه)) لال د بدخشان ویده

دلته د وطن د غرونو شین طوطي د مه کوي

دلته د چند نهوونه دلته ارغوان ویده

اوښکي د لیلا یې د سندرو توري توري دي

دلته مینه مینه د مجنون خیري ګریوان ویده

دلته به په زړه ګورئ د انوري سترګي کارنه کا

دلته د رمزونو د رازونو یو جهان ویده

ښکاري مرور دی هغه ورور هغه شاعر زما

دلته د وطن د((پسرلي ((ښکلي ارمان ویده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډک زمونږ دزړونه دي تشیږي نه رودونه دي

دلته ټپه ده غزل ویده رمان ویده

پام کوه سلام کوه نیسمه چي ګستاخ نه شي

دلته یو عیار ویده یو ځوان مرد میدان ویده

ده هم پنجه نرمه کړه دوخت له بل مغل سره

دلته یو سر تیری سپا هي دخوشال خان ویده

ستړي ستړي راغي درحمان غیږ کي یې سر کیښود

دلته دکندز دسرو غا ټول بیا بان ویده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروا ښاد حاجي صيب دولت زي ته !

مضطرب يو نن سکون له مونږ نه ورک دی
يو شيرين سړی پرون له مونږ نه ورک دی

چې پرې سترېو لا رويو به ســـر کيښــود
د بهير هغـه ځنګون له مونـــږ نه ورک دی

هر يو توری يې ترا وښکو نــــه هــم روڼ و
د خوږې مينې مضمون له مونږ نه ورک دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابیګاه لیدلې خوب و

مابیګا لیدلې خوب و

چې شپه راشي او بیګاه شي

بیلتون برید راباندې وکړي

او له غیږ مې یار یوسي

مرغلرې تار په تار شي

له امیل نه مې تار یو سي

***

ما بیګاه لیدلې خوب و

څوک له مانه قمار یوسي

غلچکې په منډه منډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سور څنډې له ستاريو سي

په ورغوي کې مې لال وي

رانه دا هم ښاماريو سي

***

ما بيګاه ليدلې خوب و

چې سيلاب راشي ښاريو سي

دګودر له جينکو نه

دمنګيو کتاريو سي

شين لوګي له کلي خيژي

اور په غيږ کې چناريو سي

***

زه سهار له خوبه ويښ يم

چې خوب راشي دلداريو سي

دبهير له ځونې غيږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو سپين ږیرې سردار یو سي

دی دژوند له مرغلرو

دمرګ پيغلې ته هار یو سي

***

لمدې سترګې زړه داغلی

نن سهار له خوبه ويښیم

ته وا ، ښه ږلی وهلی

لاله زار له خوبه ويښ يم

11 / 4 / 2000

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

غم دې زما په اوښکو څکه وکړه

پر دې ایمان لرمه

نمک حرامه نه دی

کله یې هم چې لاس ور ورسیږي

ستا د خندا ګلاب ته

له ما یې نه دریغوي را به یې وړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوعا

زه چې سره ګلاب ته ګورم

دزړه تنده مې شي ماته

بې اختیاره دوعا وکړم

کله ګل ته کله تاته.

خدای دې ډېر لري ګلونه

خدای دې نه کړي چې راشنه شي

ستا په سترګو کې ګلونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

امتزاج

څه ګلاب ګلاب ملګري دې را کړي

زما زړه په ګلابونو کې نغښتې

بلبلک دی بلبلک دی

پرې باران د ګلابي نغمو را وُ ري

زه به ولې ګيله من يم

که يو څوک دې هم را کړي

د ښمنان لکه اغزي دي

څه دنيا خونه ورانيږي

که همدا په ګلابونو

کې نغښتې بلبلک دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغزو په لښته ووهي او شغ شي

سور په وينو اواز وکړي

د دردونو په وزرونو پرواز وکړي

پاڼې پاڼې ګلابونه ترې خواره شي

او رنې رنې اوبه يې په سر واخلي

ما خوږې خوږې نغمې له تانه غوښتې

ما په وينو سرې نغمې له تانه غوښتې

تا هم راکړې زما ربه !

د ګلاب او داغزي له امتزاجه

د دښمن او د دوستانو له مزاجه

ستا د دومره ستر احسان ډيره مننه

۲۱/۸/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل او بنیادم

دګل خوراک خاورې، ایرې او سره

لړې رڼې او ډیرې خړې اوبه

بیا هم سپیڅلې دی، ښایسته دی، له ورېمو ډک دی

سترګې او زړونه پرې خوارېه شي له رنګونو ډک دی

خو ، بنیادم چې پرېښتو ورته تندی ایښی دی

ګل ته ورګوري او تر اوښکو نه رڼې اوبه څښي

له تکو سرو منهو نه خرپ وباسي

حیران په دې یم ، دا بدرنګ ولې شي

۲۰۰۰/۸/۲۲ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پښې يېلې وهم منډې پروت مې غاړه کې پټکی دی
څاروان مې نارې ناورې ځې کاروان يې ګړندی دی

منګول يې پر لمن کېږدو جوړه زه او جانان مې
تر منځه مو يو خدای دی دې خوازه يم اخوا دی دی

ګلونو مې پر سترګو دير غل تړلې نيت دی
ما خپل دزړه په وينو لمبولی پسرلی دی

د پټ ضمير په باغ کې مې ستا مخ ته مخامخ يم
چې ستا دمخ په مخ راته هنداره هرکو دی

رباب يې کړه مطربه چې په ترنګ يې ستورې ګڼ شې
داژوند مې دغمونو لمر وهلې وچ لرګې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

له زړه نه او ښکو ورشئ له ښکاري ښه خطـــا کــړئ
لینده په لاس را کاږي د کبلي په خوله کـــې تـــې دی
چې هر یو کلیوال یـې پســې غشـــي دي راخیستي
شاعر یې غرځنې دی که غـــزل یې غرځـنـــې دی؟؟
بس ستا د بنګړو شرنګ با نـــدې کوي تول د سندرو
په خدا که بــه کاروان دې پوی په سُر دی یا په لی دی

نریزې تنې داوم ژور دغره لوړه څوکه
۱۷ سنبله ۱۳۷۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دشپې چو پټیا دیوالي ګړی ټک ټک ماتــوي
او که زرګــر غمــې دعمــر په څټــک ماتوي

ستــا پــر تنکیو پښو مین دی ته خبر هم نه یې
چــې په تنهــا کو لا ســو کانې دسرک ماتــوي

ښایي دښکلیو تور بانه دي له الماســو راشنــه
سپینې هنداري چې دزړونو په سترګک ماتوي

داسې سیلۍ له ستوني ونیسئ چې ګام وانخلي
څلور ګلونه چې په هــر یــوه څپــک ماتــــوي

مسته غزاله دغزل ، دبـــیـــا بـــان کاروانـــه
کړه را پیــدا چــې دنقــاد زمری دشک ماتــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه راشي لکه ســور دوينــو خــال څــاڅــي
له ســوري لاس نــه مــې د سپينې سولې سوال څاڅي

خـــدايــه دا بيــا يــې ده د کوم ستوري مرۍ پرې کړې ؟ !
چې يو شفق وينې لــه ټُــورې د هـــلال څـــا څـــي

ها غلته لرې د ننبتر پــه تـــن کـــې غـــشی ښـــخ دی
ها غلته لرې تـــودې وينـــې لـــه غـــزال څـــاڅـــي

نن يې دي پاکې دنرګس ډکـــې يتيمـــې لـــيمـــې
شبنم داو ښکو له لستـــوڼـــي د شـــمـــال څـــاڅـــي

د خوږ اشنا او ښکې مې ښکل کړې هک پک پاتې شومه
تروه سرکه څنګه د شـــاتـــو لـــه ديـــوال څـــاڅـــي؟ !

د نري تـــار پـه صـــراط وړمـــه ګنهکارې نـــغـــمـــې
پـــه هـــر قدم کې رانه سُر تـوئيـــږي تال څـــاڅـــي

خاورين جهان کړ راته چا رنـــګين ښـــکــی طاووس؟
څوک مې په سترګو کې کاروانه زرغون تال څـــا څـــي؟

۱۹۹۵/۱۱/۷ پيښنور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نـــه رانـــه ازر خوشحـــاله نـــه زوی دازردی
نه مې بت جوړ کړی نه مې غوځ دبـــت وزر دی

خوب مې تښتيدلې که په لاس درغی رايـــې وړه
ماته چا ويل چې پر خوبـونـــو دې لاس بـــر دی

ځم چې له لفظـــونو نه دشا تو مڅې جوړې کړم
چـــا وې ژړيدلېی دلته ګل دپـــيغـــمبـــر دی

بس دزړه په مراندو څو ملا ماتي لغات وتـــړم
ګرانه ! شاعري څه ده ؟ اسان غو ندې هنـــر دی

لپه لاس مې ونيـــول ســـاقي کرم به ډير کوی
تـــاتـــه دې دعا شي خو همدا زمـــا ساغر دی

ګوره چې کاروان دبلـــبلانـــو درتـــه راولـــي
راغی له ځنګل نه ، دګلـــونـــو جـــادو ګر دی

۱۹۹۹ / ۶ / ۱۳ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټول مرور دي نوم د کوم يوه په جـــام وليکم؟
په دروازه چـــاتـــه سلام وليکم؟ د ميخانې

پرځای د باز بڼکه به قلم کــــړمه د غشـــي
به کوتـــــرو تـه د بام وليکم مضمون د مينې

ګلاب خـــو ستا د سترګو په خاطر زړه ماتوم د
نـرګس ورته امام وليکم صف شي چې ګلان دې

راکړی قـــــلم ډاډ د غشي جـوړېدلـو دا چې
ګل اندام وليکم په وينو بـــه داستـان د ديو د

ټک لکه لړم راکوي زړه ته څوک خو شته چې يو
ورو - ورو په آرام وليکم د زهرو ذکر به يـــې

" کاروانه " ! نه يې مني خو به خامخا وي پکې
که د غزل هره مـــــــصره لکه خيام وليکم

پېښور ۱۹۹۹ / ۶ / ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمولـــي رانه دتـــاندو غــزلـونـو کتابونـه
بادونه بې ســواده دګلــونــو کتــا بــونــه

سپوږمۍ زموږ دکلي درښـو ستــورو استــاذه
اوبو غوندې روان وايي دغرونــو کتــابــونــه

ستا سترګې شاګرداني له تنــبلو نــه تنبــلـــې
لوستـــي نه شـــي دسوو لـــوو زړونو کتابـونه

چې ستا وروزو ښو ته مخامخ شو ترينه هير شول
په ياد يې وو دغشو کمانــونــو کتـــابـــونـــه

يو څوک لکه چينجې دربا بي څانګو رګ رګ کــې
يو څوک رانه سيزي دچنــارونــو کتــابــونـــه

يو څه الفبا خو يـــې ظا لمـــې زمــزمــه کـــړه
چې نغاړي پـــه مـــو ســکا کې درازونو کتا بونه

غـــزلې دزلمو بـــه څنــګه وکـــړي غـــزونـــې ؟ !
کاروانـــه چـــې خپـــاره نـــه شـــي دنجونو کتابونه

۱۵ / ۶ / ۱۹۹۹ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د تورو سترګو څنګ ته را لويــــدلـی

لپې لپې د لفظو نــو مـــې تــرې ډکـــې

د شپيلۍ غږ و ګـــړنـــګ ته را لويــــدلی

د تندي خال مې پــــه ژبه ترينه وا خيـــست

بختو ر مې د زړه زنګ تـــه را لـــويـــدلی

سره لمبه. سپيـــنې جامې مـــا به او کـــړي

لمر ، دوا ورو ډک سالنـــګ ته را لويـــدلی

ما په خوب ليده چې پروت يې و په پښو کې

د پـــاچـا سر و ملـنـګ تـــه را لـــويدلـــی

له کاروان غــريـــب نه سُر د غــــزل ورک دی

ستا د شنو بنګړو يو شـرنګ ته را لويـــدلـــی

غرنې نظر مې جنګ ته را لـــويــــدلـــی

۲۸/۶/۱۹۹۹ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ترانو راپسې درستو اقتدا کړې ده

ماته دکلي دګودر جنو دعا کړې ده

خود به لفظونو ته دسرو زرو اوبه ورکوم

ما پیروي ستا دلاسونو دکیمیا کړې ده

زما په سرکې پیغلې ګرځي دلرغوني زمان

دلته سپوږمۍ رڼا پر ځانګو دسوما کړې ده

حق دی چې مونږ یې دزمریو پر څرمن ولیکو

دپښتنو ټپو سیالي داوستا کړې ده

په دوو کې هک پک یم له کومې غاړې لاس را تاو لړم؟

دا قهقهه راته ساقي او که مینا کړې ده

دتار پري کړي کاغذ باد په شان چې هر چا ونیو

دهغه خپل شو ، خپل زړګي رانه هوا کړې ده

چې څوک یې نه مني هو ښیار به وي مستان خو نه دي

کنه کاروانه په غزل کې دې بلا کړې ده

۱۹۹۹/۶/۲۸ تنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ریـــاضـــت مـــې لا هـــم هغســـې روان دی
هغه ښکلی په خدای اوس هم راته ګـران دی

غم دې غل دی پسې غلـــی غلـــی راغـــلم
پروت په زړه کې مې غمی ستا د پیزوان دی

ته راشنه شې په سره شال په شنه لباس کـــې
شیـــن طاووس په سر کې ناست دارغوان دی

یوه شپـــه په بـــد رګه د ستـــورو راشـــه
مادې نـــوم دورځـــې زر ځـــله ګـردان دی

ثلور قله مې پر ځـــای چُـــف دې راګـــوره
ختـــم کـړی مې په تا پســـې قـــرآن دی

ستا کاروان دې خدای د ګل غیږې ته یو سي
لکـــه پـــرخـــه له اغـــزو نـــه اویزان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مونږ دوه دیــو کیدلو په تکل کــې سره ناست وو

باران را وریــدلــو په ځنګل کــې سره ناســت وو

د خدای لــه تــرنــم ځنــې مــو غیــږې ډ کــولــې

نغــمــې مــو ښکلــولې په غزل کې سره ناست وو

له ډیــرې خوشحالې مو شپه په اوښکو بدرکه کړه

بلا اور اورکې وو په ځل ځل کې ســره ناســـت وو

موسکې موســکې تر سترګو پورې هم تللو راتلــلو

خوارې د درزیدلو زړونو تل کې ســره نــاســت وو

شکست وو او که سوبه زمونږ دواړو په نصیب شوه

د مینې د جنګ لوبه وه مورچل کې ســره ناســـت وو

جــرس نـــه و قـــمـــري دکـوکوکُو نارې وهلې

کاروانه لاروي وو په منزل کې ســره ناســـــت وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کلـــي تـــه بـــه درشمه او پاس به غـــره ته وخيـــژو
ښنګ تر ښنګ به ګرځو لاس په لاس به غـره ته وخيژو

شنـــې درې که ډيـــرې هـــم له سپينو او بـو ډکې دي
ځـوبه پـــکې ځـــوبه پـــه سره آس په غره ته وخيژو

دوه په دوه به ورک په تور ځنګل کې شو په سپينه ورځ
شپه شوه لکه ستوري د الماس بـــه غـــره تـــه وخيـــژو

ژوند ديوې ګرځندې او مستې ميـــکـــدې نـــوم دی
ځه سره له خم او له ګيـــلاس بـــه غـــره تـــه وخيـــژو

ځـــه چـــې ځـــو دمينـــې دګلـــونو له کـــاروان سره
پاک له انديښنو او له وسواس به غـــره تـــه وخيـــژو

دعاشورا ورځ پيښنور ۱۳۷۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې سپوږمۍ یم د یوې تورې شپې په شان یم
ستا تر زلفو هم زر ځله پریشان یم

له باران او ښکو مې شنې زرغونې شنې شوې
لمر ویشتلې هم دوړانګو په کمان یم

سور وزری د زړګي بلبل مې ورک دی
لکه ړندن دانه دانه تیت و پاشان یم

مجال نشته چې زرینه هوسۍ راشي
دیوه وران کمر د ډډې ارغوان یم

ودې کور ته د پاچا دراتګ وخت دی
اوښکې اوښکې له خپل زړه نه راروان یم

داچې یم د شهادت په لمانځه پایم
لنډه داچې لکه وران افغانستان یم

ته وا مانه یې وژلي سل اوښان دي
د منزل د نیمې لارې لوټ کاروان یم

۱۶ / ۵ / ۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پاڅه له خوب نه خوب دې ډیر شه د خبرو وخت دی
تا وان به وکړې ګرانه ګران تر مرغلرو وخت دی

دوی پــه چنــډن کــې دي خوړلي د مارانو زهر
د شین ښکو شنو طــو طیانو د شــکرو وخت دی

د سهار لمانځه ته داذان پر ځای په غــا ړو پــاڅو
زمونږ په غرونو کې د زرکو د تنــځرو وخــت دی

ګیډی دې ږدم داوښ په بــار کې پسې پلې به ځو
بیا د بــرو ځـــو د ســرګړو دمــزرو وخت دی

ځــم جــو ړوم پـــه کلیــوال جــانان ته وکړی د نظر
د تورو سترګو په تو رغر کــې د ګــور ګرو وخت دی

چې شو مه دم شي شپه پخه شــي او ویده شي خلک
کاروان دې اوري کنــه دایـــې د سندرو وخت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوريـــدې مــې هـــر ســهـــار تـــورې بـلـبـــلې

ستـــرگـــې ستـــا پـــه نغمو بـــار تـورې بلبلې

خدايه ! ژوند مې شين ځنگل دچور كونډې كړې

پــــــه كـــې گــډې پـــه چـــغار تـــورې بـلبلې

اغـــزن وخت گل ته دغــــاړې غـــړونــــــدى و

چــــغــيـــدلــې چـــې پـــه دار تـــورې بـلبلـــې

دنرگـــس دغم رانـــجـــه يـــې دي خــــوړلـــې

چـــې چــــوپ چـــوپ دي دچنـــار تورې بلبلې

راليـــرلـــې ، چـــې كاروان غـــزل كـــړي

دســـنـــدرو اُستــــكار تــــورې بـلـــبـــلې

۱۹۹۹ / ۱۱ / ۱۴ نريزي كلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کــله لــرې میــکدې ته ، کــله بــرې میکــدې تــه
هغــه رنــد یمــه چــې دروم ــم ، هــرې هرې میکدې ته

هــغــه جــام زمــا مراد دی ، چې جانان یې راپه یاد دی
دثــواب لپــاره راغــلــم ، ستــا کافــرې میــکدې تــه

شپــه شــوه شنو لمبو اغوستې ، دشیشو نازک لباس دی
شیــخه پام کــوه رانه وړې ، بیــا ډبــرې میــکدې تــه

تیر وتم دیار په سترګو ، کــله بــاز کــله شاهیــن شــي
ماوې راغلې له جومات نه ، بــرګ وزرې میــــکدې تـــه

له باران دې غیرېږ که ، ساقــي راشـــه چې ګــل ګــل شـــي
دغــو تېــو ډیــرې راغـــلــې ، بیا لښــکرې میکدې ته

دکاروان زړه دې مات مات کا ، چې مینا ته غمي جوړ شي
خــامـــخا که چیــرته راغلې ، ځوک زرګرې میکدې ته

۱۹ / ۲ / ۱۹۹۹ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غرونو خلک یو کارونه د بازار نه کوو
شډل پۀډل ګرځو هیڅ ډول او سینګار نه کوو
د خدای مارغان راځي نغمې د ملکوت غږوي
مطرب ته اړ نه یو او ذکر د ستار نه کوو
د سر قاتل ته هم سلام کوو سلام یې اخلو
ولو یې مخامخ له شانه پرې ګوزار نه کوو
په ستن کې تار شو اچلوی د سپوږمۍ په رڼا
ځراغ کې تېل نه سیزو دا د تاوان کار نه کوو
له پړانګ ځرمنه اړوو چې لنګې غواوې داړي
پر ځانګې ناستې مرغکۍ د کاڼي وار نه کوو
بې خوندو نه یو په خوږه په ترخه ښه پوهیږو
خورو یې پر هیز له خوږو شاتو دکو کنار نه کوو
زلفې خو زلفې دي چې لاس پرې وهو خوند راکوي
پر پراته پړي هم ګومان د ژوندي مار نه کوو
په نیمه ورځ ترینه راګرځو نه چې ورک شو پکې
پکې اشنا مو نه شته ځکه شپه په ښار نه کوو
د نګې ښکلا سره د مینې مزې بیا غځوو
ګرانه کاروانه بس خبرې په چنار نه کوو

پېښور ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې هر طرف ته ځم زما تـــګلـــوری تـــه یـــې تـــه یـــې
که شپې شوې هم په لویشته لو یشته ستوری ته یې ته یې
قربان له ګستاخۍ مې راتـــه ډیـــریـــې ښایستـــه کـړې
زه نیغ په نیغ در ګورمه کوږ ګوري تـــه یـــې تـــه یـــې
یـــو څـــاڅکې دشبنـــم یـــمه دلـــمر لـــه ډاره غـــلـــی
ژوندی اوسې دسرو ګلونو سیـــوری تـــه یـــې تـــه یـــې
دنـــجـــونـــو کـــه درپـــام شـــو نو امیل ته به دې یوسي
ځـــلانـــده دکاروان دغـــزل تـــوری تـــه یـــې تـــه یـــې

۲۰۰۰ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا وحشي ښکلا به ټول جنګي آسونه رام کړي
سل زره لښکر به د کفارو په سلام کړي

تش منګي به ډک شي د رحمت له شرابونو
راغی ، باراني ساقي به سرې منګولې جام کړي

ستا عقابي سترګې به یې ګډې په هوا کړي
سل زره کوترې که راغونډې ځوک پر بام کړي

زر اور اورکي د هر غاټول په تش کنډول کې
کینوه جانانه چې ډیوه ډیوه ما ښام کړي

ښکلیه چې پر سپینه تنده وغزوې کونځې
شرنګ شي مریدان دې تورې لرې له نیام کړي

زړه په صبرو ساته یو ښکلی خو به راشي
هسې نه چې غم یې د دنیا درنه تمام کړي

مستې صو فیانه سندرې مه وایه «کاروانه»
ګوره په اتڼ او په ګډا به خاص و عام کړي

۲۰۰۰ / ۵ / ۱۵ د نریزې کلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا خبـرې لکه تانـــدې مرغـــلرې
وایـــه ډیـــرې مې درباندې مر غلرې

دوطـــن د پیغلو غاړې دي بـــې هاره
تر بڼـــو یې اویـــزانـــدې مرغـــلرې

پر غوټۍ شونډو دې ګل دخندا غواړم
دعا ګانې مې ځلاندې مـــرغلـــرې

لمبو زنه ترسر تیر شه که یې غـــواړې
دڅپو تر پښو دي لانـــدې مر غـــلرې

څوک دلمر ماښو ساحـــل ته راوتـــلی
دریابـــونه څپ څپانـــدې مرغـــــلرې

په غربت کې دې شاعـــره غنا نغښتې
ستا سنـــدرې او ستا سا ندې مرغلرې

پر ګودر د کیمیـــا ګروکاروان راغـــی
شنې ویالې به شـــې بهاندې مرغـــلرې

خوست دنریزې کلې ۲۰۰۰ / ۵ / ۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نیمه شپــه ده ویښ یم له یو چا سره غرېږم

بیا مې د سندرو له پــا چــا ســره غرېـــږم

نا ست یم په خلوت کې یو ملنګ د زمانې یم

غـــلی غـــلی غـــلی له غـــو غا سره غرېږم

نـن مې درته ډېرې زارۍ وکړې خو رانغلـــې

مـــه راځـــه ، سبا بـــه زه له تـا ســـره غرېږم

خدای چې راکړه برخه دښار یاره مه کړه رخه

خوار غریب اوښبـــه یم له ښکلا سره غرېږم

لاس مې په ځنځیـــر تړلي پښې په زولنو دي

ستـــا د شنو بنـــګړیو له شـرنګا سره غرېږم

لاړ شم درمندونـــه وي ځـــوانـــان وي اتڼو نه

ډول ســـــره غـــرېـــــږم لـــه سُرنا سره غرېږم

کټ کټ له خندا نه درته شنـــه شـــمه کاروانه

جام یمه زه جام یمـه مینـــا ســـره غـــرېـــږم

۲۰۰۰/ ۵ / ۲۳ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ د کلي غنم رنګ شهید ته

غزل

وطن د اور په سیند کې لامبي زلمي جنګ خوړلي

د کابل جان د نجونو مړي هم نهنګ خوړلي

غچ د شهید دې لیلا واخله منجور مجنونه

د ګور چینجو هم ترې څونډې څونډې لونګ خوړلي

زما یاران ګورئ د ګل روانې ونې ښکاري

چا پر ټټر غشي ټومبلي چا پر څنګ خوړلي

نن خو د سپینو تورو خرپ ته په میدان ولاړ وو

هغه پرون چې وو د شنو بنګړیو شرنګ خوړلي

تاندې نغمې د سریندې له وچ لرګي وروه

نتلي زړونه مو مطربه خدایږو زنګ خوړلي

هغه لشي لشې بانه د اشنا نشته نشته

د مرګي ژرندې و مرې ډیر دې غنمرنګ خوړلي

غزل یې وانه ورې چې عقل به دې وتمبوي

دې لیونې کاروان دی لپې لپې بنګ خوړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کــــله دا ، او کــــله دا راکـــــوي يــــار

عجيبه خــوف و رجــا راکـــوي يـــــار

کـــه دلمر غوندې دغره شاته پټ هم شي

پـــر سپـــوږمۍ واوړي رڼا کــوي يـــار

چې دستورو په تسبو مې شپې رڼــې کړې

سپينـــــه خـــولــه به خا مخا راکوي يار

دڅپې غوندې له غيږې نه مې تښتــــــي

ددرياب غوندې غــوغــا راکـــوي يـــار

سلامـــت دې وي ساقي مې دی ورجارشم

که بـــه زهـــر که ســومـا را کـــوي يـــار

لپـــې لپـــې راته ژاړي چـــې مـــې وژني

مـــرغـــلـــرې خـــون بهـــا را کوي يار

دکـــاروان مستـــه غـــزلــه درورى شم

څـــه پـــه مينه مينـــه تـــا راکـــوي يـــار

۱۹۹۹ / ۵ / ۵ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستوري خاندي ستوري ژاړي خبـــر نـــه يـــم؟

دوې راځي ؟که مـا ور غـــواړي خبــــر نه يم؟

ورځې شپې دي برګې سترګې ؟که پړانګانــې؟

راته موسکا ؟ که مې داړي خبــــر نـــه يــم ؟

چې زما دزړه دجــــام شــراب يـــې نوش دي

پښيمـــان دي ؟او که ويـــاړي خبـــر نه يم ؟

زما زړه ماتوي دوی به چيـــرتـــه اوســـي ؟

داغمونه کور ويجـــاړي خبــر نـــه يـــــم ؟

دامهين غزل به څـــوک وايــي کـــــاروانه ؟

بلبلان ؟که سندرغـــاړي خبـــر نـــه يـــــم ؟

شنبه ۱۹۹۹/۵/۵ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ولې راته وايې چې لړ.وار کــوه وار څـــه معنـــی ؟
کار د مينې کار دی له دې کار نه انکار څه معنـــی ؟
ليچې په لاس راکړه چې ولول څنې خـــورې وي پرې
شرنګ د بنګړو خوند کوي تش تار د ستار څه معنی ؟
وو ايـــه د ژونـد د فـلسفـــې شـــا ګـــرده وو ايه
سر په اوږو څه معنی او سر وي په دار څـه معنـــی ؟
غاړه کې مې لاس يو سه چې حـس لري او روح لـري
مړې مړې مر غلرې وړې پيلې په تـــار څـه معنـــی ؟
خلک پکـــې خدای لټوي ته ماشوم خبـــر هـــم نا
پوی به شې او لوی به شې چې سترګې د يار څه معنی ؟
دا غـــريب ســـړی ګـــورئ له غرونو پرون راغی ،نن
دومره جـګ برجونه د سندرو د ښـــار څه معنـــی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښـــايـــي چـــې له دې ښاغلي لويه ښکلا ورکه ده
دومره د ښـــکلا په لټون سترګې په لار څه معنی ؟
لاس د ښکاري څه وايي ؟ او زړه د غرڅې څه وايي
غوارمه يوه معنی لا ليه چې ښکار څه معنـــــی ؟
چوپ شمه که ووايم چې د نـګه ياره تـــا ښـــيم
خلک راته وايي چې « کاروانه » چنار څه معنـــی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پکـــې راتـول مو دي تنکي تنکي الماس درنها

مــونږه تل وړی دی په دواړو سترګو پاس درنها

شپــه څه بلا ده ، دوصال مخه نیولــې نه شي

ستــوري وستــوري ته ورو غځوي لاس درنها

دڅیــړې څانـــګو کـــې به تورې بلبلکې اورو

پــه تورو غـــرونو کې به تل ګرځو په آس درنها

دشپو په څو ، کې شپه پلوي شول یرغل ته تیار

ستـــرګې ورو بـــریښـــوه واغونده لباس درنها

ستا دکاروان په مخ کې بیا دتیارو زور ولاړ دی

ساقي تر مورګو پـــورې ډک راوړه ګیلاس درنها

۱۲/۷/۲۰۰۰ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کلی لرو غر لرو دستـــورو ډک اسمـــان لــرو
شین دبو ډې ټال ګوره نــرې نــرې باران لـــرو

ښکلیه لاس راوا چوه تش لاسي یو بې برخې یو
روغ یو لیوني موکړه تنهې لرو ګـــریوان لـــرو

راشه او ځولۍ دګلابونـــو پـــکې وشیـــنده
مونږه هم خبرې درنیو اوبـــو پـــه شـــان لـــرو

داسې نه ده هم چې ګني وخت له ورکوو دیکه
زړونه لرو ، مینه کوو ، ښه ښکلی جانـــان لـــرو

رابه شي ، پاچا به شي زمونږ دملنـــګۍ په زور
خـــدای لرو ، رســول لرو ، وطن لرو قرآن لرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه دچا اتل یــمه او نـــه دچـــا ایــډیـــال یــمه
یو غریب شاعر یمه او یو غریــب لیکــوال یـــمه

وخت و ، چې نړدې له تندې مړوې ما ډک جام درکړ
نه به یم ساقي خو دهمــاغه جـــام کُـــلال یـــمـــه

سـرې اوښکې دبُورې هوسۍ شنو اوبو کې ګورمه
ناست یم تر چنار لاندې نــه قطــب نه ابدال یمـــه

زړه مــې پاس دزانـــې پـــه وزر پورې تړلې دی
پـــام کـــوه ، دغشـــو واله ! زه هم دچا خیال یمه

خدای که مهربان شي ګوندې سره ګلونه شنه کړمه
کبر نـــه مـــې وســـاتـــې دتورو خاورو سیال یمه

هو منم تـــش لاسی یم خـــو تا به ډک له ګلـــو کړم
ګله ! مـــاتـــې څـــانـــګې پـــه ما وتړه رومال یمه

زه داوښکو څاڅکې ،پرنیم ژواندو پاڼو پروت ښه یم
پـــښـــې دې پـــر تـــندي نه ږدمه ، نه دزنې خال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـــا ر یــمه تــش تــاریـم ، په بیلتون پسې راوتی یم

تاو به دی ترغاړې مــرغـــلرې کـــړم وصـــال یمــه

ما دزړه خیرات کړی دی موسـکه به راځـــي اخـــر

چاویل چې زه ګنـې دسپیـــنې خـــولګۍ سوال یمه

جاردې چې په سپین لاس دې په تورو کاڼو وویشتم

شپـــه راغله، بلـــیـــږمه ، دسـرو وینـو مشـال یمه

صبر چـــــې «کاروان» دښاپیرۍ ورغوی پرانیزي

کرښې کرښې پروت په کې دورکو نغمـو پال یـــمـه

۱۶ / ۷ / ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سپين د تورو ، ورور گڼمه تور د سپينو ورور گڼم
دواړه مې د دواړو سترګو سپين گڼمه تور گڼم

پام کوه ! د کفر په فتوی مې چې ونه مانځې
زه خو ميخانه خدايږو سکه د جومات خور ګڼم

وايمه گلپاڼې دي له اور نه لپه ډکه کړم
داسې شيبې هم راشي چې سره ګلونه اور گڼم

څنې دي که شپې دي له سبا دې سپين لاسونه ډک
نن سبا خو ژوند ايله د شنو بنګړيو شور ګڼم

وايي راته دوه جمع دوه وايه چې څو کيږي
يم شاعر سړی وايم ګلونه يې څلور ګڼم

لمر چې زرين سپر شي او د وينو رينګي وُري
شنه زرغونه هم مينا توري غوندې منګور ګڼم

خرڅه يې ښکاري برګۍ څرمنه په بازار کې کړه
څو د برګي پړانګ اوس د زرينې هوسۍ کور ګڼم

نن مې په رنځورو سترګو غلي ورکتلي دي
اوس خو په کاروان د نرګسي غزلې پور گڼم

۵/ ۳ / ۱۹۹۸ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جنګ به یې وژلې وي ، د سترګو جنګ بــه راوړي

ګورې به جنګي آسان ، د سـولې رنــګ بــه راوړي

شنه به یــې له نال ناله په شپه اور اورکـــې شـــي

تیږو ، نه به شرنګ خیژي او مست اهنګ به راوړي

اوښکې دخوښۍ به ځي له سترګو ځــپ ځپانــدې

غېږ کې هره اوښـــکه دزړه ګـــوټي زنګ به راوړي

سره سره ګلابونه به بـــاروتـــو کـــې راشنــه شـــي

ګل به شي ، وږمې بــه شي ، نشې دبنګ به راوړي

زړه زما زیارت بـــو یـــه دمینـــې د ملنـــګ دی

ښکلي به رادرومي دښکلا قلـــنـــګ بـــه راوړي

سپین دښاپیرۍ ورغـــوی پـــرانیـــزه کـــاروانه

شعر دې په خوشبو لمبوه تور لـــونـــګ به راوړي

۲/۷/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پــر ورکــو لارو ګر ځــومه ځوری دنغمو
کاروان لرم تر ټولـــو ښه ملـــګری دنغمـــو

آشنا په خـــروارو راوړه تارونـــه دربـــاب
ورواچـــوه ، ورواچـــوه بځـــری دنغـــمو

خنجر د دښمن مات شو دجنګي نیلي تر نال
په شنـــه سهار به چیغې کړي تنځری دنغمو

ترې ایستې له ګوتمیو ډکو ګوتو ده شرنګا
ګــودر کې لري نښه مات کودری دنـــغمـــو

په غیږ کې یې ځاییږي نه ګیډۍ ګیډۍ غزل
په شرنګ چې لور ورواچوي لو ګری دنغمـــو

بیګا څوک زمزمه په خوله پیلوځي وه په لاس
سهار پر ځانګه ناست و سور وزری دنـــغمـــو

را پا څوه له څو ، نـــه دسنـــدرو ســـمنـــدر
کاروان په وچکالۍ کې تندغری دنـــغـــمـــو

۲۰۰۰ / ۷ / ۳۰ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دزاره چـــاودي نــاتـــر سره ارمان رنګ لرې ته
ګومان حرام دی ، په ایـــمان دایمان رنګ لری ته
باران باران نظـــر خـــو ځـــکه ورومـــه پـــرتـــا
زما دغرونو ، ددرو ، دداماں رنـــګ لـــرې تـــه
ملا لې سترګې دې دموسکو آیـــا تـــونو چینې
لکه ښکه دطا ووس دقرآن رنـــګ لـــرې تـــه
لکه دې زیړې زرغونې شوې رانیوای دې نـــه شم
څـه شوخ دلمر ، مهین دنرم باران رنګ لـرې تـــه
زمونږ دصبر پر کشتیو دې غـــو غـــا راوستـــه
شین سمندر یې آشنا څه دطـــوفان رنګ لرې ته
په پښتو ژبه چـــې خـــوږې خـــوږې خبرې کوې
تـــپه تپه شې دغـــزل درُومـــان رنـــګ لـــرې ته
دشپې له ستورو یې درواخلې تر نرګســـه رســـې
داســـې په پته په اوبو کې روان رنـــګ لـــرې ته
دسهـــار خوب یې که دنیمې شپې غـــزل یې زمـــا
زه ستا په رنګ رنګ یم کنه دکاروان رنګ لرې ته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه شي مړه شي دتکـرار له درده توري

نه مري نه مري دخمــار لــه درده توري

ددوو سترګو دبيمار لـــه درده تــوري

زاره چاود لکه انــار لـــه درده تــوري

داحمد دشهيــد غـــاښ له درده ډک دی

داچې ډ يــر دي بــې کرار له درده توري

قلقلې کــوي دخيــال په شنه آسمان کې

لکه زانــې په کــتــار لــه درده تــوري

له سلګو يې ډکوه چــې سندريځ شـــي

تش خو مه شه د خپل يار له درده تــوري

بيا مې خيال ته شرنګيدلي اوښان راغلل

بيا به پرې کاندي مهــار لــه درده تــوري

بس خوداچې دبلــبــل سکنــي ورونـــه

ستا کاروانه سندرمــار لــه درده تـــوري

۱۳۷۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو ګام کیږدي بـل ګـام واخلي روان په ترنم

او شپه د سپوږمۍ شپـه ده ځي کاروان په تـرنـم

ودان په ترنم دي کړ خالـــــقـــه دا جـهـــــان

چې کله یې وخت راشي کړه یې وران په ترنـــــم

کوترې خولې په خولې شه په غومبر او په ګـــډا

په شغ دې ځي په غرونو کې بازان پـــــه تـــرنم

ګلونه به د سوبې وړي په غاړو کــې امیــــل

راځي به د جانان جنګې آسان پـــــه تـــرنـــــم

بادونه دي چې څاڅکي سره ولـــــي یو پربل

را وُري دي راوُري دې باران پـــــه تـــرنـــم

غونډۍ په ګلو پټې دي درې درې دي غــــــر

ګلپاڼې په پنجو کې وړي مرغان په ترنـــــم

د مینې په لمانځه کې به جانان شي را حضـور

د بر کلي بـــــلا ل کـــوي اذان په تـــرنـــم

راوړي به ښـــا پیـــرۍ د رتـــه ګلونه د الهام

بس بار به دې کاروانه وي او ښـــان پـه تـرنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه درومه یوازې پر دې لاره غــرڅـی بـو دی
ها غلته دلارې ترڅنګ پړانګ نیولی څـو دی

دالشـــې لشــې بـانـــه دې بـلې خـواته یوسه
دلته په دې کلي کې دښنـــو غنـــمو لـــو دی

برید کا پرتا ، لاس کې دې موږک دکمپیوتر دی
څګ غوږونه ګرځوه دبرګـې پیشـــو میـــو دی

دادژوندانه لوبه ګټـې اوکـه یـې بـایـلـي
ګوره لیونې میـن دښـــکلیـــو پـــر پــلو دی

یوبه دې سم وایي به سپوږمۍ اخیستې اور دی
شپه شوه سورکی آس مې ودرولې پر کندو دی

ګوړې اوشکـرې دې سنـــدرو تــــه ورګـــډې
ښکارې چې کاروانه دهندو دوکان دې ګرو دی

۲۰۰ / ۱ / ۳ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې ساقي ليدلی نــه مــې ترينــه جـام اخيستــی
ما خو دخپل صنم دســرو ستــرګــو ســلام اخيستــی

څه ټُرابان بادونه بيا پـه بـوړ بو کــې راغــلــل
بيــده بــهــرامــه بيــايــې شال دګل مکې اخيستی

بې مينې وخت پرمينــې داســې قــدغــن ولـــګاوه
مجنون سنګسارشي چې بې تش وي په خوله لام اخيستی

خدايه ګردي کاڼي په لاس را پــر تــنــدي يــې ولــم
څوک مې سهار په ولحه وړي چامې مـاښـام اخيستــی

هسې نه ويې نيسي ښکار دښامار پــاتــې نــه شــي
دزړه په څرخ پسـې مــې چــا دڅـنـو دام اخيستــی

خــدای خــودې نــه کــوي ، زما دشاعر زړه خوچوي
چــې بغــدادی کــوتــر وي تورکارغه له بام اخيستی

جانان خبر دی دکابــل ددردلــه رنــګــه ګلــرنــګ
خلک دې وايي چې غــزل يــې له باګــرام اخستــی

داچې پرانزي نن دې خيــال دښــا پيــريــو تــنــۍ
کاروان دښکلي اوبس له اوښــکونــه الهــام اخيستــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سهاره ویښ یم بیده نه یم که رابولې مرغۍ

هغه د خدای په غزل مستې سندر بولې مرغۍ

کاشکې چې ستا سو په انګړ کې یوه شنه ونه شم

لاندې ترې ټال وي ستا ، په سر کې یې را ټولې مرغۍ

د زړه پر کښت باندې یرغل راوړي فطرت د نغمو

دا یې فطرت دی چې غنم خوري او یا شولې مرغۍ

په پنجرو کې چې نغمې د آزادۍ غږوي

ستا د شاعر زړګي کاروانه دي همځولې مرغۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شعر څیله مست اوښ دی خپل څښتن ته نه دی رام
یو سمندر شور دی ذره نه لري ارام

ویښو له مستۍ نه کړی شپه یې دي خوړلي
ده د خپل څښتن د خیال په شوري کې بادام

منډې وهی منډې د ښکلا په غرو رغو کې
کله تري په لاره پر یوځي د روندبار د پیغام

ما ته یې نتهۍ د غلامۍ پرې یې مهار دی
هیڅ د اوښانه په خوښه نه اخلي یو ګام

یو ځل که د خپلې خوښې اوښې باندې چوشو
خدایږو په ډانګونو که تري پاځوئ بد نام

ناز به باندې نه کوي خو نیاز ورسره بویه
شعر آغا باداری او شاعریې دی غلام

هیڅ یې پیدا نه کړه دی دورکې مستۍ تږی
سترګې یې ګډیږي لکه ډک د میو جام

زر شعرونه شنه شي د شاعر له یوه زړه نه
زر کوترې والوځوي یو شاهین له بام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګـېـډۍ څـنـې مـوډل او یـا قـربـان تـه واچـــوئ

وریـښـمـیـنـې لـونـګۍ ګـرد سره میدان ته واچوئ

تـرخـې خبرې پـریـږدئ کـړي خـوږې خـبـرې خـونـد

شـکـر د شـنـو طـوطـیانـو شـکـردان تـه واچـوئ

کـه ګـل نـشـتـه، امـیـل نـشته، لاسونه خو مو شته

پـه مـیـنـه کـې یـې غـاړې د جـانـان تـه واچـــوئ

ښـېـرا راتـه دعـا شـوه د یـوه ښـکلـي کلـیــــوال

د ښــــار ښـــکلـیـــو وې ډال د غـره کاروان واچـوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوال

ستا په لاس کې ټولې لارې
له ماور کې ټولې لارې
دد نيا له سترګو پټه
يوه لاره ماته راکړه
چې د رګ په شان درزيږي
چې د زړه تل ته کوزيږي

غزل

چې تير کړی دې پـــرون دلـــري وار دی
مستـانه راد رومــه نــن د بــري وار دی

ګورئ ټول به پښتانه ډول تــه ګـډ يــږي
مــونـــږه تيــر پــه بدرګه د دري وار دی

په چغار کې بـلبـلي دردونـه نغـــاړه
شنه طوطا ! راغلې ســتا شـکري وار دی

خولګۍ راکړه ما لونـګ ژوولـي دينه
ستـا پـه څنو کې زمـا د ببـري وار دی

ما د خيال په قاف کې ډيرې شپې رڼې کړې
پـري واره بــه راځــي د پـــري وار دی

خورې رمــې بــه د غـــزل د غـــزالانـــو
د ښـکلا د دا ســې وږي زمـــري وار دی

کاروان څه په شرنګيدلي قـدم راغـــی
ښايي نن يــې د نغـــمـو د وري وار دی

۲۰۰۰/۳/۲۳ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا

ډوډۍ دې مولا ګرمه لره یــخ ګړي دې ډیـر شـــه
شو دې مستې تر شاتو پورې زیړ غوړي دې ډیر شه
داجم ګودر په ښکلیو پاک لمنو پیغلــو ډک شـــه
تورزن زلمي لښکر لښکر د بخت سړي دې ډیر شه
اصیل اصیل آسونه دې ګلـــې ګلـې روان شـــه
چې ستن ترې خطا کیږي نه تو پک بوړي ډیرشـه
غنم ، جوار ، اوربشې ، لونګۍ مهینې وریــجې
باغونه ، ځنګلونه ، ګلان سره زیړي دې ډیر شـه
نغري باندې دې باندې مه شــه هیڅ دغم کتـــوه
چې خنده شي میر ځمن ته د منزل ځوړي دې ډیر شه
د چم یوې نجلۍ ته «کاروان» داسې دعــا وکـــړه
پریمانې دې چمبې چمبې او شنه بنګړي دې ډیر شـه

۲۰۰۰ / ۱ / ۲۰ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه له شور نه ډکې ګوتــې نرۍ نــه شتــه نه شته
چمبې چمبې که شته د چم جینکۍ نه شته نــه شتــه

شوې د بلبل د نغمو تانــدې چینــې وچــې وچــې
پرخې لمرونــو دي خــوړلي غوټۍ نه شته نه شته

د پړانګ پنجــه راویښــوي، کبــلي دژوند له خوبه
په تور ځنګل کې هم زرینه هوســۍ نــه شته نه شته

له خیالي لاس نه مې دکب غوندې نغــمه ښــوییږي
شپې رڼوم خو د الهام ښاپیرۍ نــه شتــه نــه شتــه

د زړګي ننبه تور توپک تــه پــه ورغــوي کــې وړم
خو بیا مې هم په برخه سپینه خولګۍ نه شته نــه شته

د ښو ستنې راوړه او ښکې زمــا تــک وهــه پــرې
ګریوان مې ګوره په کې نیمه تــڼــۍ نــه شته نه شته

شوبلو نیولې د کیږدیو ځــای پــه د ښتــو کــې دی
تر شیرازۍ کوترو سپینــې کوچۍ نــه شتــه نه شته

ستړې او ښبه یم خوب کــې وینم دوریــښمو کاروان
سرته سر ګړي کړم سرویږدۍ شړۍ نــه شتــه نه شتــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه افغان ګل يې چې ګاچين به مسلـــمـــان کـــړي
هند به مسلمان کاندې او چين به مسـلمـــان کـــړي

ستـــا خـــوږې خبـــرې کـــرامـــات لـــري شـــکرې
جار د ښمه ښکلي نـــا زنيـــن بـــه مسلمـــان کـــړي

تورې برګې سترګې دې د ستـــورو ډ کـــې شپې دي
نازدې که لږ و يښ شي تور او سپين به مسلمان کړي

زرکـــې او کـــوتـــرې خـــو دهســـې هـــم مـــلګرې
بـــاز بـــه دې غـــلام شي او شاهين به مسلمان شي

تـــور کمـــر د تـــور کفـــر به طُـــور غـــوندې رڼا کړې
شنه لمبه شـــه وچ کـــه وي راشيـــن په مسلمان کړي

ښـــه لـــه درده وژاړه چې او ښکې دې الماس شي
تـــاو تر سپينـــو غاړو لونګين به مسلمـــان کـــړي

ګورې به کاروان د مـــريدانو بـــه دې مـــل شـــي
ډير له شعر منکر ،ملحد ، بې دين به مسلمان شي

پيښور ۷/۱۲/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وچکالي راغله اوبرنگه شتــه کــه نشتــه

مرو ، دژوند په شانې دنگه شــته که نشته

چې يې لفظ و بادام زړی ، خــنــدا نــقــل

هغه شوخه ، هغه شنگه شته کــه نــه شته

باد شاهي دزړه مې بيا بــې شــهنشاه شوه

تــا ســې وگــورئ ! ملنگه شته که نشته

پــر تــتــر لاره دمــاتــو مــرد کيــو

کومه لاره ترلونگــه شتــه کــه نــه شتــه

چې تــرســولې سپينه خوله په خندا راکړي

په ژړا ستــړې لــه جنــگه شتــه که نشتــه

چې کاروان يې د سندرو ښــا پيــرۍ کــړي

څوک تور ستر گې غنم رنگه شته که نه شته

۱۹۹۸ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بت جوړوم بت ماتوم یاره دا هنر لرم
زه د زړه په کور کې له خلیل سره آزر لرم

کله د چندن ونه شم کله هم ښامار شمه
شنه طوطیان که را شي بې شکر نه یم شکر لرم

د ننګو د ننګو څوکو ته جنډې جنډې د سوبې وړم
ګوښې پاتې نه یمه د سرو ګلو لښکر لرم

سپین د مړو اوبو یم خو چې سپین مخونه مینځمه
شور شمه غوغا شم ډکې لپې د ګوهر لرم

سپینه خولګۍ را سپینه کوتره سپینه سوله ده
شین د زړه شهباز په جنګ کې ژوبل او ژور لرم

سپین د ستورو مېښ مېښ مې د شپې پر تا بوت بیا وهي
سپین کفن سهار لرم، زیړې شهید دلمر لرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوي پتنګان مې دلمبو دوړو ، وړي دي

پوخ په هديرو کې مې دبلو شمعو کړلرم

فصل دنکريزو مې داو سپنې ړلۍ وهي

غوڅ دخپل ماشوم ارمان لاسونه په خنجر لرم

ما ورته کاروان داوښکو پرخې ، پرخې ، پرخې کړ

ګل به شم جانان مې دګلونو پيغمبر لرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

منصور چې خښې څنډوهي دستار وغــور ځــوي

په يوه چيغه به ســل زره کــفــار وغــور ځــوي

سيلۍ دمينې راغلې بــړ بــو کــې دمينــې هــم

له شيخ نه به دخامو خښتو ښــار وغــور ځــوي

غــم مــه کــوه ژونــدې پــه وي ټپې دملالۍ

شنــې ټــکې که آسمان پر يکه زار وغورځوي

دا ستر انځــور ګــر وګورئ کانې کوي که نه ؟

په ســرو مــلالو سترګو کې خمار وغور ځوي

درند تږي نظــر پر واګــو پــام لــره لــږ ډيــر

خولې دسپين ساقي پر سره رخسار وغورځوي

«کاروانه» غزل بوله که دې توري شول تمــام

له غاړو نه به نجونې درته هـــار وغــور ځــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درې واړه پر ما ګران دي اول يار زما د کلي
چنار زما د کلي او کوکنار زما د کلي

پسر يې لرې ټوري د هُما دوزر سيوري
ټکري زما د کلي او دستار زما د کلي

حجرې مو له جرګو له مرکو نه تشې مه شه
ګودر ته جونې درومي په کتار زما د کلي

په ډول په ګډا ګانو مرور ياران پخلا کړئ
رباب زما د کلي او ستار زما د کلي

ها پورې د غره سرته ځنځير خپور ګلونه خيژي
شايد چې په ولجه به شي بهار زما د کلي

شپونکی زما د کلي بو يه کشر اسرافيل دی
دنيا ته به محشر ځي وار په وار زما د کلي

درياب کې د سندرو به خپې خپې خپې شي
ټپې ټپې ټپې په يکه زار زما د کلي

ترې ستوری په نيزه کې د غزل کاروانه راوړه
سپوږمۍ به خامخا د رښيي لار زما کلي

پير محمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای په کې ښکاري له هنداري جوړدي دالاسونه

لــه خپــلو اوښکونه یـــې ډک دي ددعا لاسونه

څــه کشمالی شمـــال یې ستا د مستو څڼو راوړ

نرګس له شرمه پــــه اوبـــو کــې وهي بیا لاسونه

ظالم پاچا کړی اعلان دی چې بـــس ټـول غوڅوي

که بیا چمبو ته غځیدلي وو د چـــا لاســـونـــه

د اوبو تږی نــه یـــم بلې تــنـــدې واخیـستمه

ښکاري اوبــوکـــې سپینې توري د لیلا لاسونه

د ښنتر څڼو کې د شپـــې، زرینــــې ږمنځې وهي

سپوږمۍ په پوره واخلي له ستـــــورو دړنا لاسونه

تش لاس به ولې یم کاروان غزل پـــــه لاس کې لرم

ما هم د چاپــــه مخ کې ښکل دي د مـــولا لاسونه

د نثار صیب دمه ځاي ۱۷/۶/ ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

منم په هرڅه کــــې احتياط منمه

خويو په مينـــــه کې افراط منمه

ځم له مجنون سره مسلات کومه

نه د سقراط نــــــه د بُقراط منمه

تا سره هره جامـــه ښه ښکارېږي

دا هــنر کــله د خيــــاط منمه

کاروان که ومري سکې هم نه لري

خوږې سندرې يې په سقاط منمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شپې چې زلفې نه شـوې مخ د سپین سهار خطاکا
تـــور کفـــار خـــو لاره د مکې د ښار خطاکا

غشې په برم ورکړه چې ښکاري ته موسکه نه شې
تاودی له کـــوتـــرې نـــه چې سر د مار خطاکا

شیخ که د رباب په شرنـــګ کې ښکلې آشنا ولید
ډیری به یې ګـــوتـــې د تسبو لـــه تار خطاکه

خوب وینمه لمر پلې په شنو دروکـــې ګـــرځي
لال د بدخشان به له خولې شین ښامار خطـــاکـــا

ستا د رنجو او ښـــکې یـــې لفظو نه د غـــزل دي
ستا شاعر طوطي شو شکري چـــغار خـــطاکـــا

لږمه شه تور سترګې دا د سپینو ورځو ستـــوري
ډېر شه ډېوه مخي چې له شپونه وار خـــطا کـــا

راولـــه کـــاروان ګـــلونـــه راولـــه سپرلیه !
پرېږده چې له مستو لاروېـــــو لار خطـــاکـــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یــو څو ښکلي رندان به میخانې تــه راولو
لښــکر ګلان به للمې زمانې تــه راولـــو
مــا زړه ستا د وعدو د لاسه شین راوړی دی
ستا سپینه خولګکۍ به بهــانې ته راولـــو
شپه راغله ځئ وزرې د رڼا وروا غـــونـــدو
ډیوه به وزر سـوې پروانـــې تـــه راولـــو
یاد یږي مې نن بیا د نیزه بازو نجونو جنګ
د چا ملالې سترګې یارانـــې تـــه راولـــو
دیوان به راګوزار کړو د تخـت له سلېمـــان
رښتیني ښاپېرۍ به افســانـــې تـــه راولو
جنـــډې د سخي جان به مې جانان ورپـــوي
ســـرتېـــري ملنـــګان بـــه نذرانې ته راولو
چـــې پـــرې کـــړي د مغُـــلو د بتانو کپرۍ
پښتـــون د ازر زوی بـــه بـتـــخانې ته راولو
د غرونو ، د ځنګلونو دی ګډا تـــه شوی زړه
کاروان "به یوې مســـتې ترانـــې تـــه راولو"

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د بدرنګۍ له سیند اوباسو د سندرو بېړۍ
الله لاهو مه کړې د ښکلو مساپرو بېړۍ

د څو کیږدیو او یو څو دانو خورما په بدل
لاړې عربو ته د لمنځو، د نښترو بېړۍ

مونږ ته رادرومي الوتکې له مارانو ډکې
له مونږ نه دروميد نرګسو نیلوفرو بېړۍ

د آشنا سترګې شوې د تورو ګربتانو ځالې
زمونږ لېمې د سپینو اوښکو د کوترو بېړۍ

مونږ د تیارو د جزیرو په غېږ کې ژوند تېروو
له مونږ نه وړې ده رڼا د ستمګرو بېړۍ

مونږ ته زخمونه د ځیګر د سترګو اوښکې پاتې
پاریس ته ځي د زمرودو د لاجورو بېړۍ

مونږ د شهیدي خور ټکری کړ د جونګړې پرده
لوټمارو بار دي د رخامو د مرمرو بېړۍ

په هر غزل کې یې رنګونه جادوګر جادوګر
کاروان ولجه کړله د خیال د جادوګرو بېړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمونږ د اوښکو مرغلرې ګـــونـــدې آب نــــه لري
د وخت خندا نه زده که ســوال تــه مو ځواب نه لري؟

پر ما ین ختـــلې دُرخـــــو ورکه بسو ګې وديږې
د آدم لاس پـــــه جنګ کې پزې تاب د رباب نه لري

اوس مونږ په زړونو کې سجدې کوو لمونځونه لري
جومات مو ويشتی الوتکواو محراب نــــه لـــري

د جنګ چينجو يې د سرتولې پاڼې وخــــوړلـــې
په خافظه کې مو تاريخ د سولې بــــاب نــــه لـــري

پر مونږ راوُرې د پــــولادو او داور لـــه اسمــــان
ګنې شينکې آسمـــــان دا وسپنـــې شهـــاب نه لري

چې د نظر پر سکو ووهې ټـــاپــې د مـــــوســـکا
هی ددين پربا چهی شه هيـــخ ضــــراب نــــه لري

د رستم زړه غواړي کاروانه شعر څه ټـــوکې نــــه دي
پردې سرکشه رخش دې پام لره رکــــاب نــــه لـــري

۱۳۷۶ د لړم مياشت پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وګوره اوښبه راوړي بار د ګـــلابـــــونـــــو دب
خوب وینم، بلبله وایې وار د ګـــلا بـــــونــــو دی

غرونو ته سوما ختلي کـــلي تـــه نـــرګـــس روان
بس باچا ګلاب دی او ټول ښار د ګـــلابـــونـــو دی

تللی هغه وخت چې تار دیم یې و ترڅـــانـــګو تـــاو
وایي له ژوندون سره اوس تـــــار د ګـــلابـــونو دی

راغله بلبلکه پر هنداروي یــــــې وزر مـــــوښـــل
ځان به په کې ګوري پرې غبـــار د ګـــلابـــونـــو دی

خواکې یې راشین شو ترکړې یې څانګې څانګې تاو
دارکـــــه خـــونـــــړي و خو نن یار د ګلابونو دی

دواړه په لانجه وو خـــــو شاعر یې شو ترمنځه برید
شپه د سپینو ستورو شـــــو د سهار د ګلابونو دی

وګورئ کاروان ته له نغمو نـــــه یې وړمې راغلې
داسړي شاعر نه دي عطار د ګــلابـــــونـــــو دی

۲۰۰۰ / ۱۰ / ۱۵ پېښور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library